

Παύλος Κ. Πισάνος

**ΠΑΝΩ
ΚΑΙ ΚΑΤΩ
ΑΠ' ΤΟ
ΧΩΜΑ**

Ποίηση

3η Έκδοση 2025

Αφιερωμένο στους γονείς μου

Ευγενία και Κωσταντίνος Πισάνος - Έτος 1938

Η εικονογράφηση του βιβλίου
έγινε από τον διακεκριμένο ζωγράφο
ΘΑΝΑΣΗ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

1η Έκδοση 1966

2η Έκδοση 1983

3η Έκδοση 2025

ΠΑΥΛΟΥ Κ. ΠΙΣΑΝΟΥ

**ΠΑΝΩ
ΚΑΙ ΚΑΤΩ
ΑΠ' ΤΟ
ΧΩΜΑ...**

Ποιητική Συλλογή

ΚΑΛΩΣΟΡΙΣΕΣ...

Καλωσόρισε Άνθρωπε στο Κόσμο των Ιδεών μου...
Ήταν μεγάλος ο γιαλός ως την Ιθάκη μου...

Μέσ' απ' τ' αμπέλι της ζωής... τρυγώντας γνώσεις περισσότερο του μισού
αιώνα έβγαλα τ' απόσταγμα πως τ' ακριβότερο απόκτημα είναι η πείρα...
το πιο φτηνό σε κόστος, η ευτυχία...

Αγναντεύω πίσω μου όλα τα προβλήματα που λύθηκαν...
και μπρος μου όλα τ' άλυτα. Νοιώθω...
και πιστεύω πια, πως, η ευτυχία και η δυστυχία είναι «θέμα ματιού»...
Κι' αυτό το μάτι, «το μάτι της ψυχής» πρέπει μέσα του να κλείνει το
μεγαλείο της αυτογνωσίας για να μπορεί όλα να τα βλέπει φωτεινά!..

«Από το φως έρχομαι... και στο φως πηγαίνω...» είναι το πιστεύω μου...
Σαν κάποιος θεατής βλέπω τον εαυτό μου τόσο δα μικρούλη και
ταυτόχρονα απέραντα μεγάλο στο βασίλειο της φύσης. Γύρω μου βλέπω
κι ακούω τα θεατά... και νοιώθω τα αθέατα, πιο δυνατά, πιο μεγάλα, πιο
απέραντα απ' τα θεατά.

Κι όλα αυτά μέσα στο μεγαλείο του θετικού και του αρνητικού
που αποτελούν το μαγνήτη του Σύμπαντος.

Κι όταν λέω μαγνήτη το εννοώ.
Όλα έρχονται και πηγαίνουν από και προς κάποιο μαγνητικό πεδίο.
Είμαι κι εγώ ένα μέρος απ' αυτό το άναρχο κι ατέλειωτο μαγνητικό πεδίο
του Σύμπαντος.

Κάποιους έλκω... και κάποιοι με έλκουν...
Από κάπου έρχομαι και κάπου πηγαίνω, ταξιδιώτης στη λεωφόρο της
έλξης, μέρος κι' εγώ του μαγνήτη, όπως όλα... κλεισμένος στο εγώ μου...
Κι έφτασα να βλέπω πως ο Θεός μου είναι η θεατή και η αθέατη ύλη που
η ορατή πλευρά της είναι η όψη τούτου του κόσμου...

κι η αόρατη, η όψη του Άλλου Κόσμου...

Μέσα στην πεμπουσία της ύλης κρύβεται το υλικό της ψυχής μου...

που και αυτή, απο κάπου έρχεται και κάπου πηγαίνει αλλάζοντας βαγόνι στον σταθμό του χωροχρόνου.

Σήμερα, θύμα η ψυχή μου στις 5 αισθήσεις που εξουσιάζουν το νοικιασμένο απο τη φύση σώμα μου... προσμένει την ώρα να βγει στην πύλη της Άλλης Ζωής.

Πόσο λυπάμαι που πολλοί τριγύρω μου μη ξέροντας πως ταξιδεύουν στην αιώνια πορεία της έλξης φοβούνται το θάνατο ταυτίζοντας το «εγώ τους» με τις σάρκες που καταβροχθίζουν τα σκουλήκια της Γης...

Η αντίδραση να δεχτείς το Θεό είναι η μάχη που δίνει ο αρνητικός πόλος του μαγνήτη της ψυχής σου στο θετικό. Αυτός που κάποτε θα σε κρίνει γνωρίζοντας τα πάντα για σένα δεν είναι άλλος από το Εγώ σου, που απλά μέρος κι αυτό του Μαγνήτη του Σύμπαντος θα σε οδηγήσει στο θετικό ή αρνητικό πεδίο που θα ορίσουν οι πράξεις σου σ' αυτή τη Ζωή.

Φίλε μου

Άνθρωπε, σύντροφε μου γνωστέ και άγνωστε...

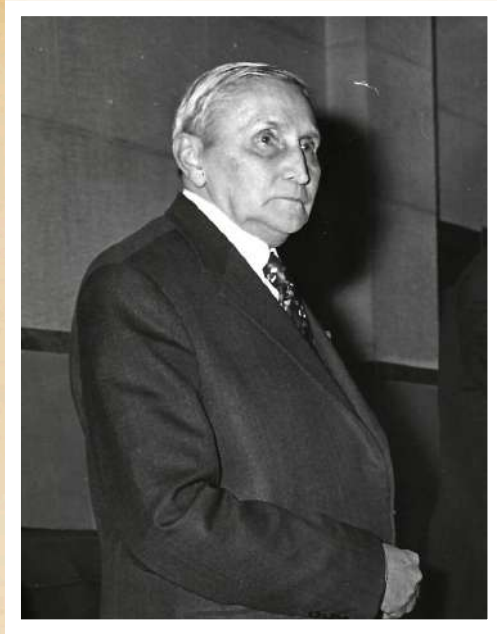
συγκάτοικέ μου αυτού του Πλανήτη...

Διαβάζοντας το «ΠΑΝΩ & ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΟ ΧΩΜΑ», θα καταλάβεις πως σ' αγαπώ χωρίς να ξέρω ποιος είσαι κι αν υπάρχεις...

Με βαθειά γνώση και συναίσθηση πως ανήκω σ' ένα σύνολο που κι αυτό μου ανήκει, θέλω για λίγο να ταξιδέψεις μαζί μου...

Είναι ένα ταξίδι που το χάραξα για σένα, για τον κάθε εσένα... που τόσο ανάγκη έχω να επικοινωνήσω μαζί σου μέσω τούτων των σελίδων... έστω κι αν πάντα θάμαστε δυο αγαπημένοι... αιώνιοι άγνωστοι...

Αύγουστος 1965

Ο θείος μου
Αντώνης Πισάνος

Ο ΘΕΙΟΣ ΜΟΥ ΑΝΤΩΝΗΣ ΠΙΣΑΝΟΣ ΚΙ ΕΓΩ

Ήταν Κυριακή πρωί... μετά την εκκλησιά...

Άνοιξη του '77

Κατ' απ' τη σκιά των δένδρων, λίγα χιλιόμετρα έξω απ' την Αθήνα
συντροφιά με τον αξέχαστο βιρτουόζο της ψυχής, το θείο μου,
τον Αντώνη Πισσάνο...

- *Πόσα χρόνια θες να ζήσης ακόμα θείε, τον ρώτησα
(ήταν τότες πάνω από 85)*

- *Δεν ξέρω πόσα θέλω... ξέρω όμως πόσα μπορώ!...*

- *Πόσα μπορείς;*

- *Ποηλιά... ποηλιά... ατέλειωτα...*

Τον έβλεπα σκυφτό, μ' αετίσιο βλέμμα που με τύλιγε
κι' έγδυε την ψυχή μου...

- *Δηλαδή θείε, όλα τα μπορούμε;*

- *Όλα...*

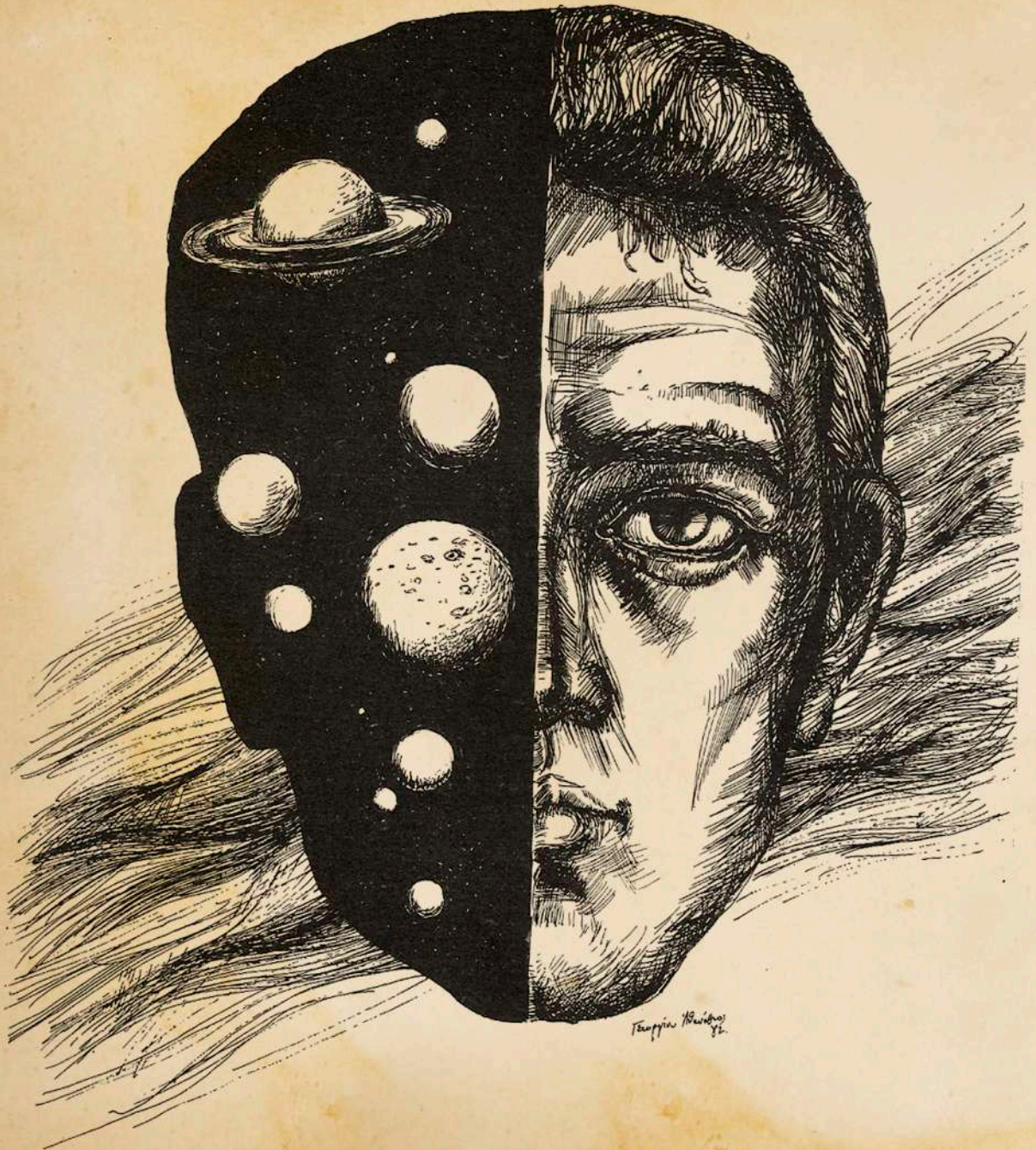
- *Δηλαδή ο Άνθρωπος είναι Θεός;*

- *Ακριβώς...*

*Στάθηκα κι αγνάντευα σκεφτικός τη ρυτιδωμένη απέραντη μορφή του που
ταξινομούσε τα φαινόμενα που τον τύλιγαν...*

*Σκέφτηκα τι μορφή άραγε θα είχε ο κόσμος αν όλοι πίστευαν
πως όλα τα μπορούν...*

*Κι είδα ξαφνικά πως και μόνο να πιστεύεις ότι όλα τα μπορείς, γίνεσαι
κατακτητής του εαυτού σου, νικητής του Σύμπαντος...*

Αφιερωμένο στο θείο μου και δάσκαλό μου Αντώνη Πισσάνο.

ΜΠΟΡΕΙΣ

Εσύ που λιώνεις σαν κερί στου πόνου το κρεββάτι
που τραγανίζει ο θάνατος τ' ασθενικό κορμί σου
που νύχτα - μέρα σήραγγες με σένα έχουν γινάτι
κι η δροσοστάλα της ζωής δεν είναι πια δική σου...

Εσύ που βλέπεις γύρω σου όλα ν' αποθαμπιάζουν
και μέσ' στις φλέβες το αίμα σου κρυστάλλιασε θαρρείς
μη γέρνεις, μη λιγοψυχάς, αντάρες μη σε σκιάζουν
και πίστεψε ολόψυχα, άρρωστε, πως μπορείς!..

Μπορείς ξανά να σηκωθείς
σα λυγαριά ν' αναστηθείς
για 'σένα πάντα είναι νωρίς
και ξέρε πως θα γιατρευτείς
αν ως τα βάθη της ψυχής
τόχεις πιστέψει πως Μπορείς!...

Σένα που κομματιάστηκαν πόθοι και όνειρά σου
μ' ιδρώτα κι αίμα πούβαψες το στίβο της ζωής
κι' όμως δε σου περσέψανε για τα γεράματά σου
κι' έμεινες μόνος κι' έρημος περαστικός της γης...

Σένα που η μοίρα σε χτυπά σ' ότι κι' αν θες να κάνεις
που πάντα στέκεσ άτυχος και τώρα πιά θαρρείς
πως όλα τελειώσανε... και θέλεις να πεθάνεις...
τη θέλνησού σου αντρειώσε... και πίστεψε... Μπορείς!...

Μπορείς... και πρέπει να πειστείς
πως αν σκληρά αγωνιστείς
χωρίς ποτέ ν' απελπιστείς
κάποτε κάπου θα πιαστείς στο βράχο
κάποιας κορυφής
και θ' αγναντέψεις νικητής!...

Εσύ που παραφρόνησες απ' την απελπισία
που ψάχνεις μέσ' στα φάρμακα τη λύτρωση να βρεις
κι η ταραγμένη σου ψυχή χωρίς αυτογνωσία
μέσ' στο σκοτάδι αποζητά μια λάμψη να πιαστείς...

Εσύ που κάποτε μικρός για όλα είχες λατρεία
μα σούμελλε στο πνεύμα σου βαθειά να πληγωθείς
και τώρα μόνο απ' τους γιατρούς, μέσ' στα ψυχιατρεία
λίγη γαλήνη αποζητάς... κι εσύ... κι εσύ Μπορείς!..

Μπορείς στο άγχος της ψυχής
να ρίξεις φως, να λυτρωθείς
πείσου πως είσαι υγιής
κι όχι θαμών της κλινικής,
πείσου πως θες να ξαναβρεις
την ευτυχία της ψυχής!..

Κι άμα βαθειά, βαθειά πειστείς
ότι μπορείς
απ' την παλιά ψυχή να βγεις...
να βγεις στο φως... ν' αναστηθείς...
τότε θα δεις
πως σου ανήκει όλ' η Γης
κι ότι θα θέλεις να χαρείς
θα το Μπορείς!...

Εσένα που σε τύφλωσε ο τζόγος και τα πλούτη
κι έμεινες άδειος μέσα σου, πνιγμένος στην ανία...
Εσένα που δε γνώρισες γονείς στη Γη ετούτη,
κι' άγρια μαστιγώνεσαι «νόθος στην κοινωνία

Εσύ που κάποιος έρωτας άτυχος σ' έχει λιώσει,
Εσένα που σε πρόδωσαν φίλοι και συγγενείς,
Εσένα που τα πάθη σου βαθειά σ' έχουν τυφλώσει,
και συ που κάποιο σου παιδί σε τάφο το θρηνείς...

Συ στο κελί της φυλακής που ζεις χωρίς να ελπίζεις,
Εσένα που δεν πίστεψες ποτέ στον εαυτό σου,
Συ που γεννήθηκες τυφλός και φως δεν το γνωρίζεις,
άνθρωπ' εσύ που ξέχασες ποιός είναι ο Θεός σου...

Γύρνα τα μάτια σου ψηλά και κοίταξε τον ήλιο
κοίτα το θόλο τ' ουρανού, θόλος πούναι δικός σου
τριγύρισε το βλέμμα σου στις φύσης το βασίλειο
κι' ύστερα ρίχτο μέσα σου... βαθειά... στον εαυτό σου...

Τδιο μεγάλος είν' κι αυτός, Θεός, σαν το Θεό σου,
άπειρος κόσμος, δυνατός, που άμα τον γνωρίσεις
θα βρεις το Σύμπαν να χωρά, μέσ' στο φτωχό μυαλό σου
κι ότι, με μια σου κίνηση, τη Γη σου θα κινήσεις!...

Σκάψε βαθειά μέσ' στην ψυχή και ξέβγαλε στο φως
το φως που έχεις μέσα σου... μιας Άλλης σου Ζωής...
Στο Σύμπαν βροντοφώναξε πως είσ' ο δυνατός
ότι γεννήθηκες Θεός... και όλα τα Μπορείς!...

Γράφτηκε τον Σεπτέμβρη του 1953

Ο ΓΕΡΟΣ

Ο γέρος άρχισε ξανά στον ήλιο... μοιρολόι
σβάρνα το κομπολόι...
έχει τα βλέφαρα σμιχτά...
μοιάζει σα να κοιμάται... όμως θυμάται...

Κόντρα στον ήλιο έλαμψε...
ένα θολό του δάκρυ
σε ρόζου άκρη...
θυμάται ο γέρος τα παιά...
τον πνίγ' η οδύνη και δάκρυα χύνει...

Γέροντα σάσου ολόισα...
σφούγγα τα δάκρυά σου...
κάποιος σιμά σου...
γνέφει πως δεν σκοτείνιασε...
μα πως ροδίζει... Ζωή αρχίζει...

Γέρο δεν τέλειωσες εδώ...
στην ματαιότητα στην Ανθρωπότητα...
μη σκιάζες' απ' τους ρόζους σου...
κοίτα τ' ουράνια με περηφάνεια...
Εκεί ψηλά είν' η θέση σου...
νέος θα γίνεις κι εκεί θα μείνεις...

Αφού στη Γη 'σουν αγαθός... κι' αγάπη όλος...
δικός σου ο θόλος...
Ο θόλος 'κείνος τ' ουρανού... του Παραδείσου...
γέρο κοιμήσου...
Κλείσε τα μάτια σου γλυκά... κατ' απ' τον ήλιο...
σε λίγο θάσαι... σ' άλλο βασιλαιο...

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

Εκείνος πέταγε θαρρείς, γιομάτος φως
πόδια δεν πάταγαν στη Γης... κι έλεες πως
ήτανε τόσο ευτυχής... ήταν θεός;

Είχε στο βλέμμα του που λες μια λάμψη τόση...
σαν μόνο γέλια και χαρές να είχε νιώσει...
κι έλεες πάλι σκεφτικός... του λείπει η γνώση;

Μπας και δεν ξέρει πως στη Γη... στον κόσμο ετούτο...
ζυγιάζουν όλες οι χαρές μόνο στον πλούτο;

Μπας και δε ξέρει πως γλεντούν οι αφεντάδες...
πνιγμένοι μέσα στα φλουριά και στις κυράδες;

Ε!.. τροβαδούρε της Ζωής... για στάσου λίγο
τσαμπιά να κόβεις της χαράς στις Γης τον τρύγο...

Κοίτα το πανωφόρι σου...πω πω μπαλώματα...
από τα νύχια ως την κορφή γιομάτος χώματα!!!

Μπας κι έχεις κάποιο μυστικό κάπου κρυμμένο...
για να σε κάνει ολημερίς ευτυχισμένο;

Εκείνος εσταμάτησε μέσ' στις χαράς τη δίνη
το βλέμμα του με τύλιξε γιομάτο καλοσύνη...
Έβγαλ' απ' το δισάκι του ψωμί, ελιές, κρασί
τα σταύρωσε... τα μοίρασε μ' αγάπη περισσή
κι είπε: «ας φάμε από μισό... όσο εγώ κι εσύ...»

Όμορφο πούταν το ψωμί, το πιόμορφο στον κόσμο
μοσχοβολούσε η ρεματιά χαμόγλο και δυόσμο...

όμορφες πούταν κι οι ελιές αστράφτανε στον ήλιο...
και τρώγαμε... και πίναμε στις φύσης το βασίλειο...

Γύρω πετούσαν τα πουλιά... και κάποια περιστέρια
τοιμπολογούσαν το ψωμί του σύντροφου τα χέρια...
Τον κοίταζα... γαλήνιος σκορπούσε το ψωμί του
κι όλης της φύσης τα πουλιά συμπόσιο είχαν μαζί του

Όλα μαζί κελάνδαγαν... κελάνδαγε κι αυτός...
κι εγώ τον κοίταζα βουβός... σκυφτός και σκεφτικός...
Είδα μακριά... πολύ μακριά... αχνά την άσπρη πόλη
και σύγκρινα τα πλούτη της μ' αυτό το περιβόλι...

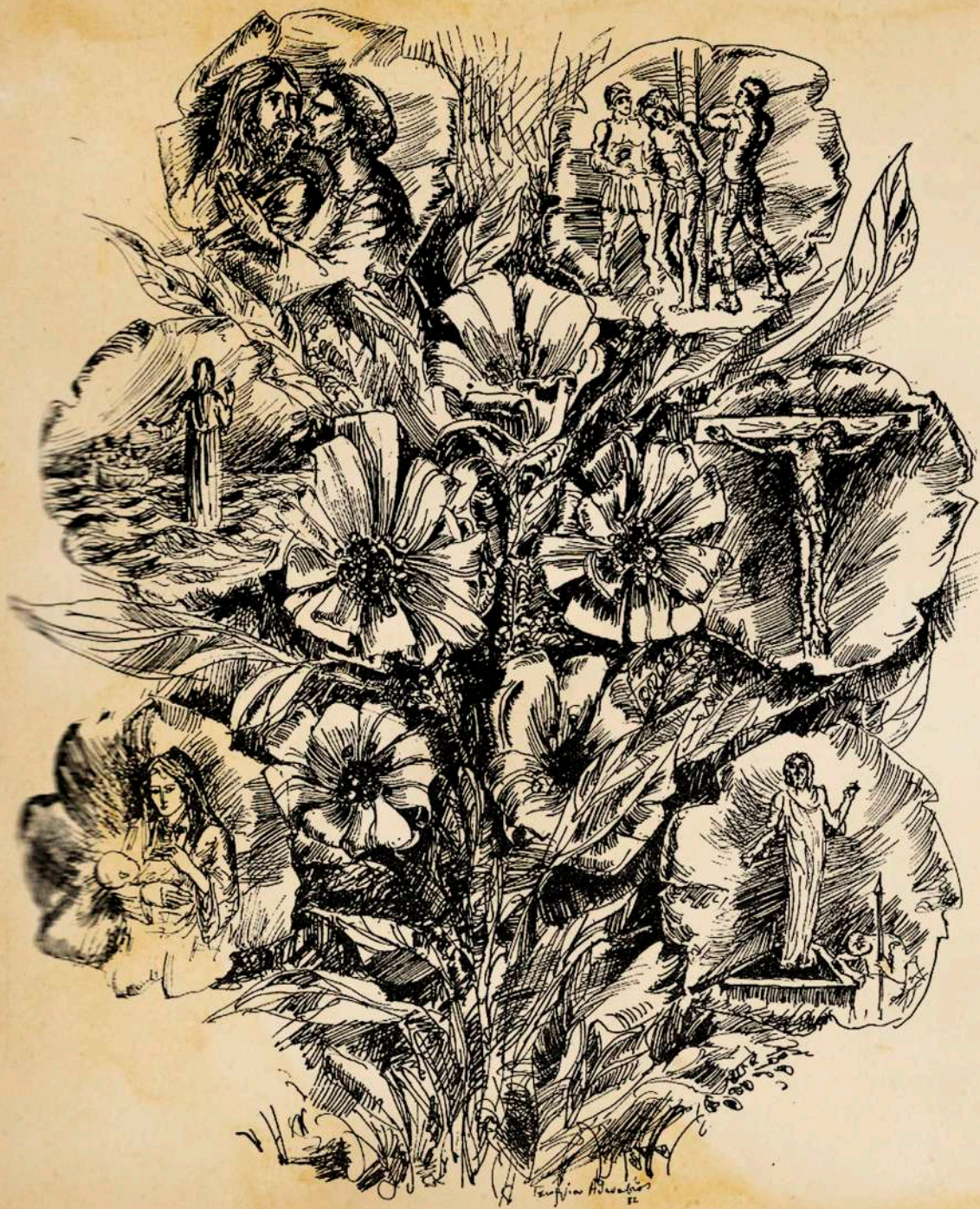
Σκέφθηκα πόσοι άνθρωποι παλεύαν εκεί πέρα
μίσση... κακίες κι οδυρμοί βρωμίζαν τον αγέρα...
και όλ' αυτά στην πόλη ετούτη
για ν' αποχτούν οι άνθρωποι πλούτη!...

Γύρισα... ξανακοίταξα δειλά το σύντροφό μου
και ξάφνου πρωτοένιωσα πως είχα στο πλευρό μου
κάποιον που μοίρασε στα δυο με μένα το ψωμί του
που γέλαγ' ανοιχτόκαρδα... και γέλαγα μαζί του!...

Σηκώθηκε... σηκώθηκα... δεν έβγαζα μιλιά
προχώραγε... προχώραγα μαζί με τα πουλιά.
Μα ξάφνου, όπως περπάταγα, ένιωσα να πετώ
γυρίζω και κοιτώ

το σύντροφο, μου γέλαγε και μέσα στη γαλήνη
στο πιο μεγάλο ρώτημα... απάντηση μου δίνει...
«Το μυστικό για να πετάς το λένε Καλοσύνη»...

Έτος 1959

ΤΑ ΠΑΘΗ

όπως τα είδαν τα λουλούδια

ΠΑΝΣΕΣ

Νιώθω βαθειά συγκίνηση την Άνοιξη ετούτη,
γιατί αυτή η συγκέντρωση με όλα τα λουλούδια,
έχει υψηλή αποστολή να δείξει πόσα πλούτη,
κρύβουν στην ιστορία τους των ρόδων τα τραγούδια.

Οι άνθρωποι νομίζουνε,
πως μονάχα μυρίζουμε
κι όλη η ομορφιά μας,
είναι στα πέταλά μας...

Όμως, ας ξέρουν όλοι τους πως του Χριστού τα πόδια,
που είχαν για ξεκίνημα τη σάνη με τα βόδια...
...πατήσανε τα λούλουδα, εμάς σε κάθε βήμα,

στον Άγιο Του τον δρόμο,
εμείς τον συντροφέψαμε
με τον Σταυρό στον ώμο...

εμείς είμαστε δίπλα Του ως την Ανάστασή Του
κι ήπιαμε ως το τέλος Του κρασί, απ' το κρασί Του...

ΚΡΙΝΟΣ

Θυμάμαι όταν κάποτε... χιλιάδες χρόνια τώρα
σε μια μεγάλη ώρα

αστραφτερός αρχάγγελος μ' έσφιξε στον αυχένα
κι απλόχερα με χάρισε στην όμορφη Παρθένα.

Που νάξερα πως μέσα μου, εγώ, ο άσπρος Κρίνος,
το πεπρωμένο έκρυβα, να γεννηθεί Εκείνος...

ΕΛΗΑ

Κι' εγω η ταπεινή Ελιά
τη θεϊκή Του τη μιλιά
με αγωνία άκουσα σε κάποια προσευχή Του:

- Πανάγαθε Πατέρα μου, ετούτο το ποτήρι,
πούταξες ως το τέλος του να πιώ για να ξεπλύνω,
του κόσμου τ' αμαρτήματα, παράκληση σου δίνω,
πάρτο από κοντά μου...

«Απ' τ' Άγιο Του το πρόσωπο κύλησ' ιδρώς και αίμα
και δάκρυα πλημμύρισαν το Θεϊκό Του βλέμμα
και κύλησαν στις ρίζες μου... κι άγιασαν τα κλαριά μου.

ΧΑΜΟΜΥΛΙ

Κι' ενω ο ήλιος έγερνε, κι' άρχισ' αργά να σβήνει
Εκείνος προσευχότανε πνιγμένος στην οδύνη.

Μα ξάφνου άκουσα κλαγγές, σκίρτησ' η Ανθρωπότης,
τα λούλουδα τριγύρω μου έσκυψαν μ' αγωνία...
ερχόταν ο Προδότης!..

Εκείνος εσοκώθηκε κι εγώ, το χαμομήλι
τον κοίταξα στα χείλη...

Χαμογελούσε στοργικά κι αφάνταστα ωραίος,
έδειξε την αγάπη Του σ' αυτόν π' ο Ναζωραίος,
έμελλε για να προδοθεί...

...κι εκεί, την ώρα που η νυχτιά άπλωνε μαύρη χνούδα
ένιωσα από πάνω μου το φίλημα του Ιούδα!..

ΓΙΑΣΕΜΙ

Σκαρφαλωμένο στον εξώστη του Πιλάτου,
μαζί με τ' άλλα γιασεμιά βλέπουμε κάτω,
Αυτόν πούταν δεσμώτης
δεσμώτης απ' το φίλημα που τούδωσ' ο Προδότης...

Είχε τα μάτια Του πνιχτά απ' τα δάκρυά Του,
κι όπως Τον έβλεπα, το χέρι του Πιλάτου,
απλώθηκε... με έκοψε... με έβαλε στ' αυτί Του...
κι άκουσα ανατριχιάζοντας την τρομερή φωνή Του.

Συ εί ο Βασιλεύς ο Ιουδαίος;
- Συ λέγεις, τ' απαντά ο Ναζωραίος...
και ήταν τόσο ωραίος
που ο Πιλάτος ρίγησε απ' το μεγάλο δέος...

Κι' εκεί μπροστά στου Ιησού τη θεϊκή γαλήνη
ο Πόντιος εζήτησε τα χέρια να ξεπλύνει,
απ' το βαρύ τ' αμάρτημα που τόνοιωθε σαν ξίφος,
μπηγμένο μέσ' στο στήθος
και στράφηκε στο πλήθος...

- Ποιον απ' τους δυο κατάδικους πρέπει να λευτερώσω;
τον Βαραββά; ή τον Ιησού;
- Τον Βαραββά κραυγάζουν,
τα πλήθη και ουρλιάζουν!..
- Εγώ νίπτω τας χείρας μου... τη λύση αυτοί ας δώσουν!...
Τα πλήθη πήραν τον Ιησού για να τονε σταυρώσουν.

ΑΓΚΑΘΙ

Γεννήθηκα στους κήπους του Πιλάτου,
τις μέρες που πλησίαζαν τα πάθη...
...ήμουν Αγκάθι...

Θυμάμαι τη βραδιά της καταδίκης Του,
που μ' έκοψαν και μ' έκαναν στεφάνι
και μ' έβαλαν κορώνα στο κεφάλι Του...

Θυμάμαι... που στο βλέμμα Του εφάνη,
κύμα απέραντης συγγνώμης για την πλάνη,

σ' αυτούς που άγρια στο σώμα Τον χτυπούσαν,
σ' αυτούς που γιόμιζαν πληγές το πρόσωπό Του,
σ' αυτούς που χλεύαζαν πικρά κι αποζητούσαν,
το θάνατό Του!..

ΓΑΡΥΦΑΛΛΟ

Κι εγώ πούμουν γαρύφαλλο
πνιγμένο σ' αναμνήσεις,
θυμάμαι όταν άκουσα
του Πέτρου τρεις αρνήσεις...

Στη γλάστρα όπως βρισκόμουνα,
μια δούλη ήρθε κοντά μου,
μ' έκοψε... φυλλομέτρησε
τ' άσπρα τα πέταλά μου...

τον Πέτρο σίμωσε αργά, κι είπε: ξέρω τι λέω ...
ήσουν μαζί με τον Ιησού, τον Γαλιλαίο!..»

Ο Πέτρος νιώθει πανικό... κι όχι της λέει με τρόμο...
κι είχε το «όχι» τριτοσιά, κι ο πετεινός λαλεί,
κι άκουσ' Αυτόν να του μιλεί:

- Πέτρο να θυμηθείς... τρεις θα μ' απαρνηθείς...
«Κι ο Πέτρος βγαίνει απ' την αυλή, αδράζει μονοπάτια
και δάκρυα πίκρας κι' οδυρμού του πνίξανε τα μάτια...»

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Σε μια γωνιά του δρόμου είχα φυτρώσει,
που έβγαινε ψηλά στον Κράνιο τόπον,
με λέγαν Μαργαρίτα
και έβλεπα τα πλήθη των ανθρώπων
που φόραγαν του μίσους την εσθήτα

να Τον χτυπούν, κι Αυτός να γέρνει μέσ' στο δρόμο,
από το βάρος του σταυρού πούχε στον ώμο...

Κάποιον που φώναζαν οι άλλοι Κυρηναίο,
αγγάρεψαν σιμά στο Ναζωραίο
να βοηθήσει στου σταυρού την ανηφόρα...
...ήταν η ώρα,

πούσερν' Εκείνος
τα στερνά τα βήματά Του,
στο Γολγοθά
που Τον περίμενε κοντά Του!..

ΠΑΠΑΡΟΥΝΑ

Είδα στρατιώτες να καρφώνουν τον Χριστό
«εν μέσω δύο ληστών» πριν απ' το γιόμα...
θυμάμαι ακόμα μια σταγόνα

από το αίμα που κυλούσε απ' τις πληγές Του,
να πέφτει επάνω μου σαν κόκκινη φουρτούνα,
πήρα ζωή απ' τις ουράνιες πηγές Του
κι έγινα Παπαρούνα...

Τούφεραν όξος και κολή όταν διψούσε
τα ρούχα Του στον κλήρο τάχαν παίξει,
η μάνα Του με δάκρυα Τον κοιπούσε,

κι όπως τα χείλη Του στεγνά είπαν τη λέξη,
«Τετέλεσται...» κι έγειρε το κεφάλι
σκίρτησ' η φύση, σκοτεινιάζει ο ουρανός,
ήταν η ώρα του θανάτου η μεγάλη!..

Ο εκατόνταρχος με δέος Τον κοιτούσε,
κάποιος στρατιώτης με τη λόγχη Τον κεντούσε,
αίμα και ύδωρ τρέχουν μέσ' απ' την πληγή,
ήταν το αίμα απ' αστείρευτη πηγή

πούχε ποτίσει όλα τ' Άγια Του πατήματα,
για να ξεπλύνει όλου του κόσμου τ' αμαρτήματα!..

ΡΟΔΟ

Είχα ριζώσει στο κατώφλι του μνημείου,
όταν αυγή, ήρθε ο άγγελος Κυρίου,
και δίνει μια, κλωτσά το βράχο σαν πετράδι
κι εγώ, το ρόδο, πέφτω στο άνοιγμα του Άδν.

Μα ξάφνου βλέπω μπρός μου, τη συντέλεια του κόσμου!...
στο βασιλείο του Άδν μπαίνει φως μέσ' στο σκοτάδι!..

Εκείνος άνοιξε αργά τα γαλανά Του μάτια
κι ο Κάτω Κόσμος διάλυσε σε χίλια δυο κομμάτια...

Σηκώθηκε... προχώρησε... Τον ένιωθα...
που ολοζώντανος πλησίαζε για έξω,
Τον κοίταζα, δε χόρταιναν τα μάτια μου,
πως θάθελα φτερά νάχα να τρέξω

για να ξυπνήσω τους ανθρώπους απ' τη λήθη,
και να φωνάξω με γιγάντια τα στήθη,
ξυπνήστε άνθρωποι, Εκείνος Άνεστήθη...!

Έτος 1956

ΚΛΕΙΣΤΟΝ...ΛΟΓΩ ΑΓΑΠΗΣ...

Στο καπηλιό του Κωνσταντή
είχανε πιάσει λακριντί
πέντ' έξι μάγκες
κρασί... μεζές και χωρατό
και πού και πού κανα ουρλιαχτό
απ' τις παράγκες...

Με το πες πες χρονοβορούν
στο «εβίβα» ψάχνουν να τη βρουν
κι απ' τη ζαλάδα
γέρνουν σα στάχια στο βοριά
λιώνουν και σβήνουν σαν κεριά
και τούμπα αράδα...

Ο κάπελας ο Κωνσταντής
τους βλέπει όλους καταγής
συλλογισμένος...
...κλείνει παράθυρα και φως,
βγαίνει στο δρόμο μοναχός
και πικραμένος...

Έξω βοριάς με παγωνιά
πνιγμένα μέσ' στη σκοτεινιά
πεντ' έξι φώτα
κάποιες ψυχές που ξαγρυπνούν
το «καληνύχτα» θε να πούν
σ' αγάπης νότα...

Οι μάγκες έχουνε παιδιά,
όμως δεν έχουνε καρδιά
για να σκεφτούνε
πως δυο ματάκια παιδικά
ζητούν χαμόγελα γλυκά
πριν κοιμηθούνε...

Σφουγγάει ο Κωνσταντής τα μάτια...
μπροστά, πνιγμένο στα γινάτια
το σπιτικό του...
κρύο... κλειστό... και δίχως φως...
παιδιά δεν τούδωσε ο Θεός,
τόχει καημό του!..

Ξάφνου... στην άχαρη θωριά του...
βλέπει...πως τα παιδιά όλου του κόσμου
είναι παιδιά του...
κι' εκεί που φώλιαζ' η οδύνη
τώρα, θεριεύει η ευθύνη...

Ενάντια στ' ουρλιαχτό της Γης
συλώνει πόδια ο Κωνσταντής
κι αποφασίζει...
ψαχουλευτά στα σκοτεινά
στο καπνλειό ξαναγυρνά
κι η πόρτα τρίζει...
«Ευπνήστε μάγκες, κι όπου δίνει...
το καπνλειό για πάντα κλείνει!..»

Οι μάγκες φεύγουν μεθυσμένοι
τρικλίζουν, βρίζουν σα χαμένοι
μέσ' στο σκοτάδι...
σκαρώνει ο Κωνσταντής ταμπέλα
και την κρεμάει γιομάτος τρέλα
εκείό το βράδυ...

Ξημέρωσε το φως κι η ελπίδα
της νύχτας σπάει η καταγιίδα κι ένας διαβάτης,
κάποια ταμπέλα από «πιστό»
διαβάζει εμβρόντητος «κλειστό»
... λόγω Αγάπης»

Έτος 1957

ΜΙΑ ΚΗΔΕΙΑ

Μπροστά πήγαιναν το νεκρό, με κλειστή την κάσα...
έξι κοράκια άνδρες... πίσω η σύζυγος... τα παιδιά... οι
συγγενείς... πιο πίσω κόσμος... όλοι περίλυποι... γεμάτοι
θλίψη...

Κι έφεραν την κάσα μπροστά στο φρεσκοκαμμένο
τάφο...

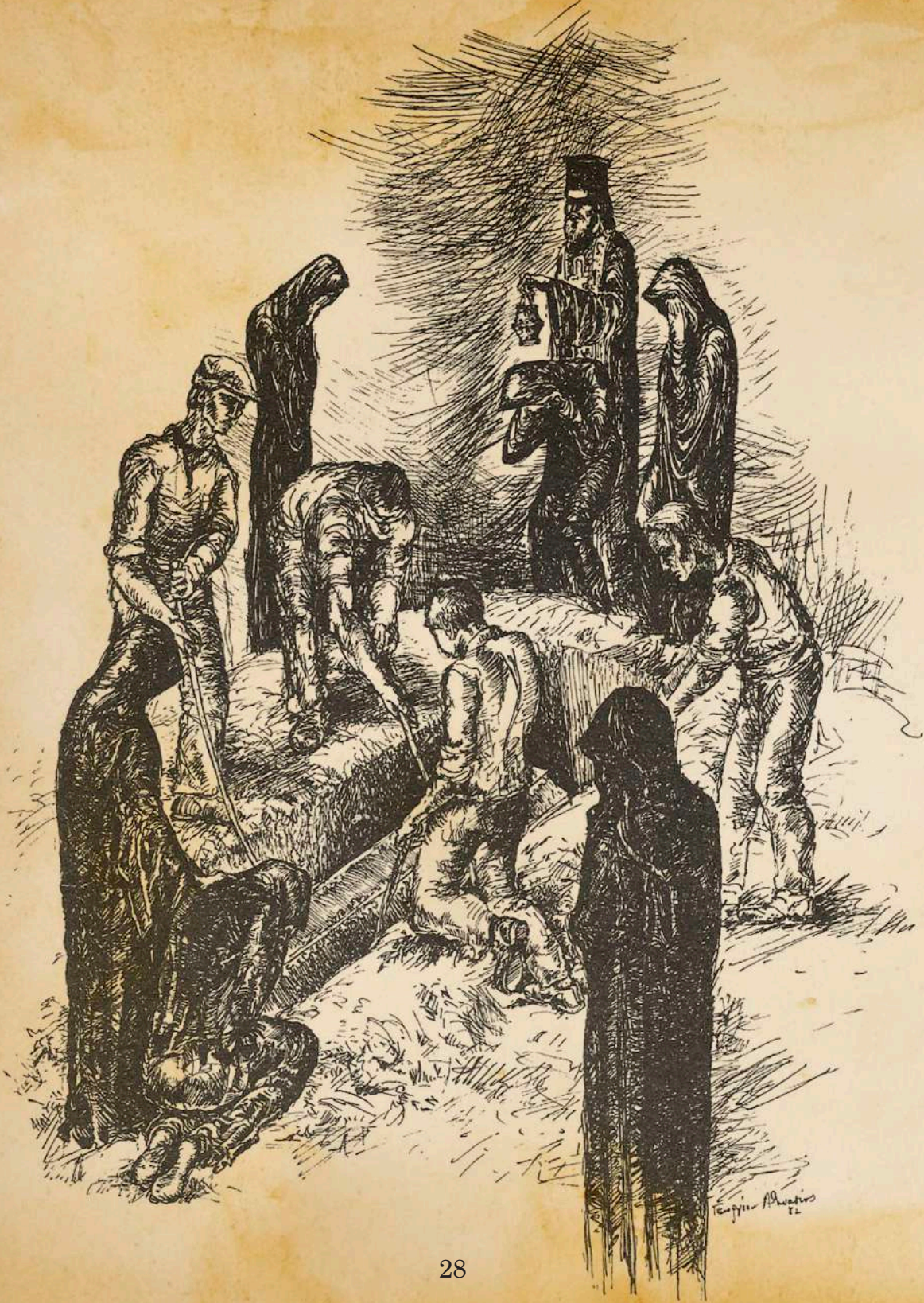
Κλάματα κραυγές... κάποια σκοινιά τύλιγαν το φέρετρο,
κάποιος άνοιξε το καπάκι χίμηξε η σύζυγος και
αγκάλιασε το κιτρινωμένο παγωμένο κεφάλι του νεκρού
που πρόβαλε μέσα από τα θλιβερά νεκρολούλουδα...
τα παιδιά προσπαθούσαν μάταια να την κρατήσουν...
θρήνος...

Το φέρετρο άρχισε να κατεβαίνει με τα σκοινιά στο
μακάβριο λάκκο...

Απ' το άνοιγμα του τάφου... παλάμες πρόβαλαν
πούριχναν χώμα κατά
το έθιμο... κάποια φυτάρια ροκάνισαν το χώμα... κάποιοι
κασμάδες... βροχή από ψηλά με χώμα πούπεφτε κι' έχτιζε
το σύνορο του Πάνω και του Κάτω κόσμου... ύστερα
σιωπή... απέραντη σιωπή...

Επί τέλους... λίγη γαλήνη γι' αυτόν πούφυγε...

..Αν ήξερες άνθρωπε κι αν πίστευες πως η Ζωή
συνεχίζεται... αν συλλογίσουν, κάποιες μεταφυσικές
κοινωνίες, εκεί που οι ψυχές απαλλαγμένες απ' το γήινο
σώμα ζουν κι απολαμβάνουν τις χαρές μιας Άλλης Ζωής,
πιο σπουδαίας πιο μεγάλης... εκεί που ο Χρόνος ο Χώρος
κι ο Σκοπός συναντιούνται στο Άξονα της Αιωνιότητας...

Toupinot Alvarado
12

τότε... χάνοντας το αγαπημένο σου πρόσωπο... και ξέροντας πως θα το ξανασυναντήσεις... θάφερνες απλά έναν παπά... μια προσευχή... μια συγκρατημένη θλίψη... ένα απλό αυτοκίνητο χωρίς νεκρώσιμες σημαίες, λάβαρα και λουλούδια... χωρίς κουστωδίες συγγενών για ένα «τελευταίο ασπασμό» που δεν είναι τελευταίος... κάποιιο απλό νεκροταφείο χωρίς τους κάπηλους του θανάτου... χωρίς μαρμάρινα καπάκια και σταυρούς και ακριβά αγάλματα και τρόπαια του θανάτου.

Ένα απλό τοιμέντινο λάκκο που να χωρά το σώμα μας... ένα καπάκι... ένας ξύλινος σταυρός... και ένα «αντίο» σ' αυτόν που, κι αν έφυγε είναι δίπλα σου συμπαραστέκεται στον ψυχισμό σου... θλίβεται στη θλίψη σου... σ' αυτόν που συνεχίζει να ζει αιώνια, σαν και σένα...

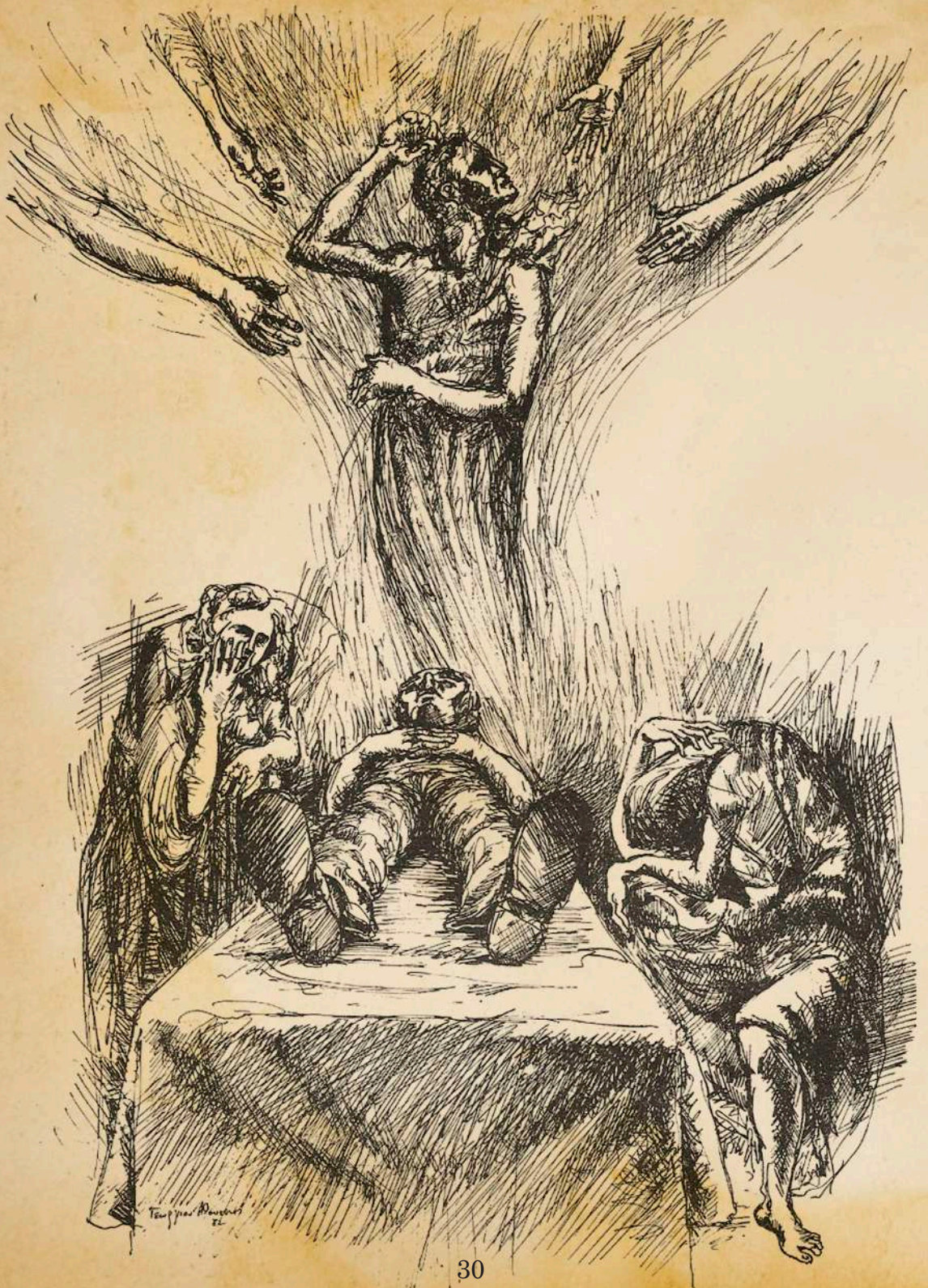
Ο θάνατος δεν είναι μέσον για να προβάλλουμε τη θλίψη μας ή το μέγεθος των κοινωνικών μας σχέσεων...

Ο θάνατος δεν είναι το τέλος για να χάσουμε το κουράγιο... και το θάρρος και το ηθικό μας.

Οι αναμνήσεις μας πρέπει να είναι συγκρατημένες... η βαθειά πίστη μας για το Θείο και το μεταφυσικό πρέπει να πρυτανεύει στη σκέψη μας...

Ας μην καλλιεργούμε το εμπόριο του θανάτου που μολύνει τον ψυχικό μας κόσμο... και υποβιβάζει την ποιότητα της θέλησης και της σκέψης μας... που χρυσώνει τα «γραφεία κηδειών» που κάνει τους ιερωμένους εμπόρους... που κάνει τα νεκροταφεία κέντρα εκμετάλλευσης και αισχρού εμπορίου... που επί τέλους κάνει τους ίδιους τους νεκρούς να θλίβονται για το κατόντημα αυτών που άφησαν πίσω τους...

Έτος 1958

Η ΠΥΛΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Τα μάτια μου θολώσανε... τα γύρω σκοτεινιάζουν
Τα πόδια μου λυγίσανε... κορμί πια δε βαστάζουν
βάζω το χέρι στην καρδιά, γέρνω και πέφτω κάτω
και μπρος μου ανοίγει διάπλατα η Πύλη του Θανάτου

Νιώθω πως από πάνω μου κάποιοι ουρλιάζουν,
θρηνούν, φωνάζουν...
κρύος εγώ κι ακίνητος όλους τους νοιώθω...
κι έχω τον πόθο
να βγάλω μήνυμα χαράς μέσ' απ' το στόμα
πως «Ζω ακόμα...»

Ξάφνου βγαίν' απ' το σώμα μου, πετώ ψηλά
και χαμηλά,
βλέπω εμένα ακίνητο... άλλους να κλαίνε
κι άλλους να λένε...
«πέθανε...». Μα, δεν πέθανα, ζω κι αναπνέω
με σώμα νέο...

Κυλώ ανάλαφρη πνοή σε μια κοάνη
που ως την άλλη άκρη της μάτι δε φτάνει...
Βγαίν' απ' τη σήραγγα ψυχή και νοιώθω μόνο
πως μέσ' στις φύσης κύλησα το νέο χωροχρόνο

Βλέπω φλας-μπακ κάποια ζωή πούταν δική μου
ναι, τη ζωή μου!..
Σπέρμα πρωτογεννήθηκα σε μάνας μήτρα
στης Γης τη χύτρα...
Βγήκα στον ήλιο και στο φως και κατ' απ' τ' άστρα
άνθος σε γλάστρα...
π' όλο μεγάλωνε γοργά μ' ελπίδες κι όνειρα
σε Γης λασπόνερα...

δεν ξέρω πώς μεγάλωσα... και πότε γέρασα...
αχ... πόσα πέρασα...
μα ευτυχώς που πέθανα... και νάμαι τώρα
σε κάποια χώρα
δίχως αντάρες κι αστραπές, ψυχή μέσ' τις ψυχές...

Πέταγα... όλο πέταγα... μα ξάφνου μπρός μου
κάποιος δικός μου
στη Γη που ήταν συγγενής... κι είχε πεθάνει
κοντά μου φτάνει

Πίσω του κι' άλλοι φίλοι μου... γνωστές μορφές μέχρι τα χθες...
μ' ένα χαμόγελο γλυκό, με τριγυρίζουν και ψιθυρίζουν...

Έλα κι εσύ κοντά σε μας... μέσα στο φως, που στέλν' Αυτός...
Έλα να νιώσεις τη χαρά γιατί τ' αξίζεις. Σπέρνεις; Θερίζεις!

Πετούσαμε αγγαλιαστοί... χέρι με χέρι
σε κάποια μέρη
πούχα μικρός ονειρευτεί... αγνό λουλούδι...
σαν σε τραγούδι...
Γύρω τα πάντα ήταν φως
κι αιώνια γαλήνη

του κόσμου η οδύνη εδώ, ποτέ δεν έφτασε...
Μόνο η χαρά είχε απλωμένα τα φτερά!...

Ψυχές πετούσαν διάφανες
σ' αυτή τη γειτονιά,
η λησμονιά, όλες τις πίκρες της ζωής
είχε τυλίξει και είχε πνίξει
το βογγητό όλης της Γης!...

Καμπαναριά αντιλαλούν...
βρυσούλες γαργαρίζουν...
μοσχομυρίζουν στη λαγκαδιά του ουρανού
σμήρνα και ρόδα γιομάτα με σαγήνη...

Εάφνου, μπροστά μου βλέπω Αυτόν
αστραφτερό σαν ήλιο
και σ' όλο το Βασίλειο
δίνει απ' το φως Του, γύρω φως!...

Κλείνε το γόνυ σου ψυχή μου
την προσευχή μου, Χριστέ μου άκου...
Δώσ' μου μια ώρα στη Ζωή
την Άλλη να γυρίσω... να σεργιανίσω
στις γειτονιές των ισχυρών

Το κόσμο που χωρίσανε στα δύο πνιγμένο σ' αίμα
σ' ένα να τους ενώσω κραταιό της Γης κομμάτι!...

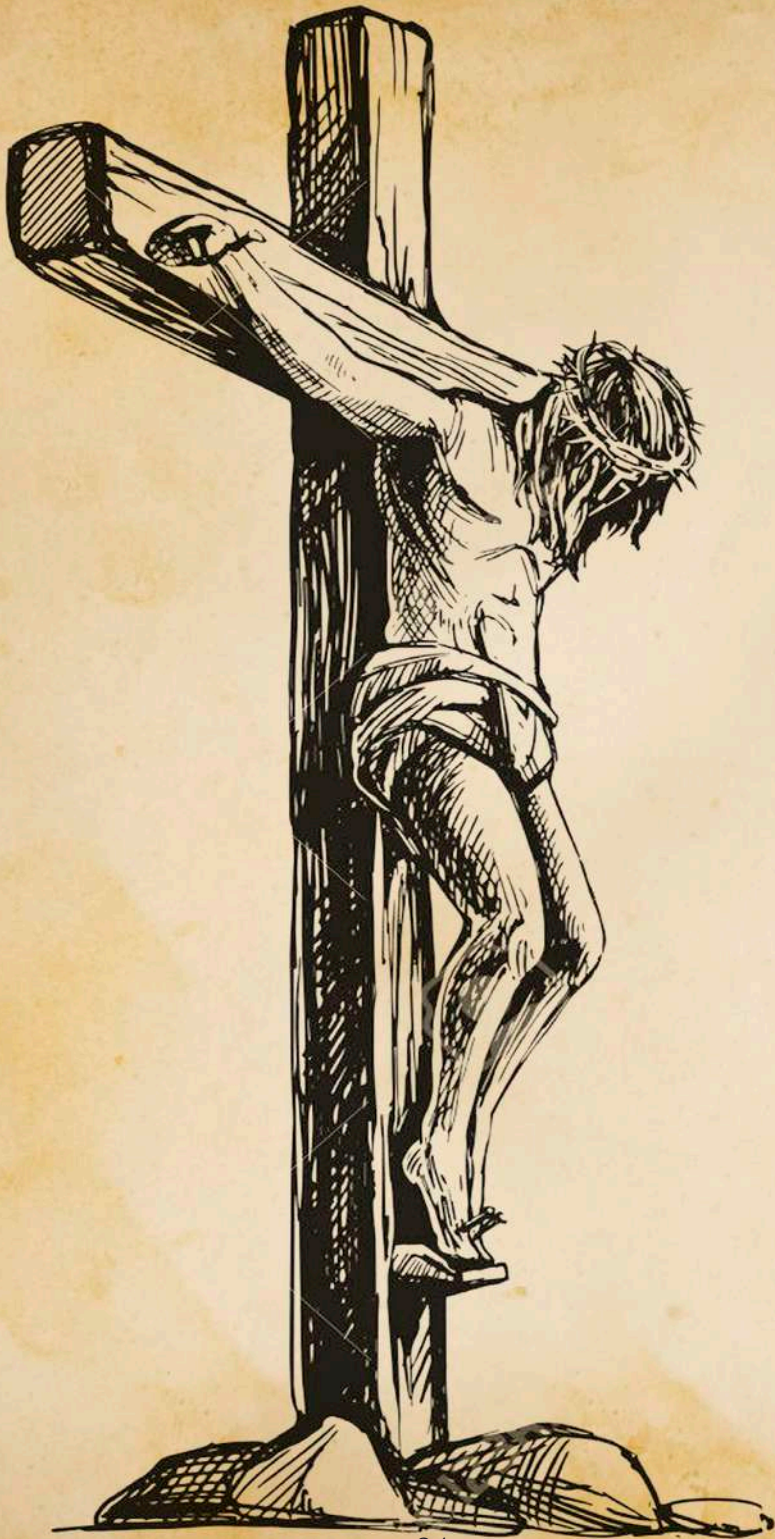
Χέρια ατσάλινα ν' απλώσω και να λιώσω
κάνες και μπούκες κανονιών... κι όλα τα πολυβόλα
ανθοδεσμοί από περβόλια
να γενούν!...

Να σταματήσω τα φουσατά της ντροπής να στέλνουν σήμα
να ξαναγένει Χιροσίμα νέα η Γης!...

Ναρκομανείς που οβήνουνε στη σήραγγα του τρόμου
Χριστέ μου δώμου
Ρομφαία πύρινη, στρατί να τους χαράξω
καινούργιου δρόμου
Στεφάνι που τ' αγκάθια του βουτήχτηκαν σ' αθώου αίμα
δώσ' μου
να δείξω τον Αιώνιο Σκοπό όλου του Κόσμου!...

Εκείνος χαμογέλασε γιομάτος καλοσύνη ...
κάποια κρυφή οδύνη
βαθειά στα μάτια διάκρινα.
Και μούπε με το βλέμμα Του νιώθοντας να ριγώ...
- Εκεί πού θες να πας εσύ... κάποτε, πήγα Εγώ!...

Έτος 1962

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

(Τραγούδι)

Κατέβα Χριστέ μου απ' την εικόνα
κι έλα να σώσεις, τούτο το δύσκολο αιώνα!..

Έλα ξανά να προδοθείς, ξανά να σταυρωθείς,
το αίμα σου να χύσεις...
κι απ' τον καινούργιο σου σταυρό...
...εμάς να αναστήσεις...

Έλα να πάψουν οι πολέμοι...
κι' η Γης να τρέμει...

Έλα να διώξεις την οδύνη...
Έλα να φέρεις... Έλα να φέρεις...
Επί Γης Ειρήνη!..

Κατέβα Χριστέ μου απ' την Εικόνα
κι έλα να σώσεις
τούτο το δύσκολο Αιώνα!..

Έτος 1961

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Νταν... νταν... χτύπησε δώδεκα...

η ώρα είχε φτάσει...
μου τότε υποσχεθεί
στον ύπνο μου, ψες βράδυ
πως θάρθει αυτή την ώρα,
ο Δημητρός.

Φύσαγ' αγέρας παγερός...
κροτάλιζε η καρδιά μου
καθώς με τρόμο 'γροίκαγα
το σκοτεινό ξωκκλήσι
που θάβγαινε το φάντασμα,
ο Δημητρός.

Ητανε φίλος καρδιακός
πρόσφατα πεθαμένος...
πριν λίγες μέρες,
σκουντούφλησε στις ξέρες

και πάει...
μαζί με το καϊκι του
ο Δημητρός.
Και, ξάφνου μπρός
στα γουρλωμένα μάτια μου
καπνός

σε σχήμα ανθρώπινης μορφής
σαλεύει... και θεριεύει...
κι απλώνοντας γυρεύει...

να συλωθεί για να σταθεί
ο Δημητρός.

Εσύ 'σαι ο Δημητρός;
τραύλισ' η γλώσσα μου στεγνή...

Κι έγνεψε αυτός το «ναι»
σαλεύοντας αργά
το διάφανο κεφάλι του
με τη τραγιάσκ' από καπνό...
Σα νάβλεπε Ωκεανό

ολούθε κοίταγε κι αγροίκαγε
τη φύση
και σα να τη φιλήσει
νάθελε...

-Και ζεις βρε Δημητρό ...
θέλω να πω... υπάρχουν; και λυγιέσαι;
ξυπνάς κι αποκοιμέσαι
στου Άλλου Κόσμου τη Σιωπή;

Ο Δημητρός, έτσι βουβός και σκεπτικός
γνέφει το «ναι» με σιγουριά πως ζει και υπάρχει
μέσα στον Κόσμο της Σιωπής...

Θέλεις να πεις βρε Δημητρό
πως ζεις αφού πεθάνεις;

Δε χάνεσαι; Δε σβήνεις;
όταν αφήνεις
το κόσμο να σε θάβει μέσ' στη Γη;

Μέσ' στη σιγή περίλυπος ο Δημητρός
με κοίταγε σα νάλεγε...

Πόσα δε ξέρεις
και δε μπορείς να δεις
αφού, αυτής της Γης
'σαι θύμα....

Και δηλαδή βρε Δημητρό μετά το μνήμα
θα ζω κι εγώ;
και 'συ θα ζεις γνέφει
τραχιά ο Δημητρός...

...και που θα πάω, ματαρωτάω
και τον θωράω
βαθειά στο βλέμμα μ' αγωνία

Υπάρχουν μέρη που παγαίνουν οι ψυχές;

Το Φάντασμα αγνάντεψε με περηφάνεια
τ' άστρα στ' ουράνια...

- Τούτος ο κόσμος π' αγναντεύεις Δημητρό
θέλεις να πεις πως στις ψυχές ανήκει;
- Ω, ναι... μου γνέφει αυτός.
- Μα τότε νίκη
είν' ο θάνατος στη Γη βρε Δημητρό...

- Όχι για όλους... γνέφει πάλι ο Δημητρός
και σκυθρωπός
θωράει τη γης
σα νάβλεπε ξεθέμελο
τ' άντρο του Κάτω Κόσμου...
- Δώσ' μου,
βρε Δημητρό, μια 'πάντηση
μπας και κερδίσω από τούτη
τη συνάντηση μαζί σου...

Τι πρέπει να χαρίσω,
όσο θα ζω σ' αυτή τη γη τούτα τα χρόνια,
για να κερδίσω
τη γαλήνη την αιώνια;

και χάθηκε ο Δημήτρης το Φάντασμα...

-Το φάντασμα ακνοχτιστό,
βαθείά θλιμμένο
τα χέρια ανοίγει

σα τον Χριστό τον Σταυρωμένο
και πνίγει ένα λυγμό...

Και στις ψυχής μου τις φυλλές
ήρθε το βλέμμα του καφτό
και μούπε:

Νάσαι πιστός
σε ό,τι είπε ο Χριστός...
και χάθηκε ο Δημητρός
το Φάντασμα...

...Κι έμεινα μόνος στη νυχτιά
μπρος στο ξωκκλήσι...
πούταν για μένα το κλειδί
να βρω τη Λύση!..

Έτος 1961

MANA

Βυζαίνοντας το στήθος σου
είδα το φως του κόσμου...
κι η αγκάλη σου...

...που με προστάτεψ' απ' τα βόλια
ήταν για μένα περιβόλια
του Παράδεισου...

Μέσ' στις ζωής το ξεροβόρι
σαν το χαμόγελο του ήλιου
ζεστά με τύλιγες...

...κι όταν εγώ σε πολεμούσα
κι όταν με βία σε χτυπούσα
εσύ με φίλαγες...

Γυρίζ' η ρόδα της ζωής μου
κι ο χρόνος με καταβροχθίζει
το χέρι δώσ' μου...

...και πεθαμένη, θάσαι μπρος μου...
«θερμή προστάτις, βοηθός μου...»
κι όλο το φως μου!..

Έτος 1957

ΠΩΣ ΓΕΝΝΗΘΗΚΕ Η ΕΛΛΑΔΑ

Εν αρχή... εποίησε ο Θεός τον Ουρανό και τη Γη...
κι ήταν Παράδεισος γιομάτος ηλιαχτίδες η Οικουμένη...

και μέσ' στων μύρων την απέραντη σιγή...
γέλιο ακούστηκε ανθρώπων... ήταν οι δυο Πρωτοφερμένοι...

Τη μέρα π' ο Θεός τους είχε πλάσει
το γέλιο τους τραγούδαγ' όλη η Πλάση...
κι έγινε γλέντι στον Παράδεισο μεγάλο...
που δίχως άλλο
μέχρι και σήμερα το γλέντι θα γενόταν...
η Εύα αν... στο φίδι δεν... παραδινόταν...

Κι εκεί που η Φύση με το Φως αγνά φιλιόταν...
μέσ' στην Εδέμ το πρώτο αμάρτημα γεννιόταν...

Έχυσαν δάκρυ τα πουλιά και τα λουλούδια...
γύρω σταμάτησαν ν' ακούγονται τραγούδια...
οι ηλιαχτίδες πια δε ζέσταιναν τη Φύση...
οι δυο Πρωτόπλαστοι στο μήλο είχαν λυγίσει...

Ό,τι ωραίο στην Εδέμ είχε φυτρώσει
η μυγαλιά... η λεμονιά... η ελιά... η φτέρη...
οι πεταλούδες... τα μελίσια... τ' αγριοπούλια...
τα πήρε ο άνεμος... και φύγαν γι' άλλα μέρη...

Χρόνια τα γύριζ' ο αγέρας στα ουράνια
ψάχνοντας άδικα να βρουν κάποια λιμάνια
για να σταθούν... να πάρουν λίγο άγιο χώμα
να ξαναχτίσουν του Παράδεισου το Σώμα...

Κι είδε ο ήλιος ο αφέντης πόσο η Φύση
ήθελε χώμα αγιοσύνης να φιλήσει
μέσ' στους βολβούς της κάθε δένδρο της να στήσει.
και τον Παράδεισο ξανά να αναστήσει...

Κι έστειλ' ο ήλιος νλιαχτίδες μ' Άγιο Φως...
κι ήρθε και φώτισε της Γης κάποιο κομμάτι
κι ήταν το Φως αυτός ο ίδιος... ο Θεός...
κι η νλιαχτίδα ήταν το άγιο Του το μάτι...

Κι είδε η Φύση Γης κομμάτι φωτισμένο
κι είδε η Φύση νάν' το χώμα αγιασμένο...
κι είδε η Φύση ακρογιαλιά γαλπνεμένη
κι είπε η Φύση: τούτη η Γης είν' βλογημένη

Και πήρε τότες τα πουλιά και τα λουλούδια
και με τον άνεμο τα φέρνει στ' Άγιο Χώμα
άρχισαν χτίσιμο με γέλια και τραγούδια
και του Παράδεισου ξανάπλασαν το Σώμα

Κάποιο πρωί ρωτά ο ήλιος το φεγγάρι
τούτη η Γης πρωί και βράδυ που φωτίζουν
τι όνομα θα έπρεπε να πάρει

Συμβουλευτήκαν τα πουλιά και τα λουλούδια
και συζητούσαν νύχτα μέρα τι θα γένει
έπρεπε τ' όνομα να κρύβει στο άκουσμά του
το μυστικό για χώρα αιώνια δοξασμένη

Και τ' αποφάσισαν μια μέρα φωτισμένη
απ' άκρο σ' άκρο με του ήλιου τη λαμπράδα
γυρνά η Φύση και το λέει στην Οικουμένη
Τούτη τη χώρα... τη βαφτίζουμε «ΕΛΛΑΔΑ»

Έτος 1962

ΠΙΑ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝΕ ΔΥΟ ΜΑΤΙΑ

(Τραγούδι αφιερωμένο στον γιό
του Αριστοτέλη Ωνάση, Αλέξανδρο)

Το παλικάρι πέθανε
πέθανε κι η Άνοιξη μαζί του...
Το παλικάρι πέθανε,
πέταξε σ' άλλα μέρη
σαν περιστέρι
η ψυχή του...

Πια δεν υπάρχει καλοκαίρι
πια δεν υπάρχει λησμονιά
πια δεν υπάρχει κάποιο χέρι
την Άνοιξη να φέρει
στη λεμονιά

Πια δεν υπάρχουνε δυο μάτια
χαμόγελα Αγάπης να σκορπούν
κάποιας μικρής μόνο τα χείλια
χαμένης νιότης το τραγούδι
θε' να πουν...

Έτος 1973

Σκοτώθηκε σε αεροπορικό δυστύχημα στις 23 Ιανουαρίου 1973

ΕΜΕΙΣ ΟΙ ΦΤΩΧΟΙ

(τραγούδι)

Εμείς οι φτωχοί
έχομε κοινή ψυχή
έχομε κοινό ψωμί
και τιμή!!!

Εμείς οι φτωχοί
έχομε κοινό τον ήλιο
έχομε κοινή βροχή
και βασιλείο!!!

Όμως... τα πλούτη όλου του κόσμου κι αν μας δίνανε...
αυτό π' εμάς όλους μας δένει δεν θα λύναμε

Εμείς οι φτωχοί
έχομε κοινό κανάτι
έχομε κοινή αυλή
και χαγιάτι!!!

Εμείς οι φτωχοί
έχομε κοινά τ' αστέρια
έχομε κοινές φωλιές
και λημέρια!!!

Όμως τα πλούτη όλου του κόσμου κι αν μας δίνανε...
αυτό π' εμάς όλους μας δένει δεν θα λύναμε.

Έτος 1958

Πρόλογος “ΛΥΤΡΩΤΗΣ”

Ήταν Δεκέμβριος του '49...
Δέκα χρονών τότες...

Στην αυλή, η μουριά πήγαινε κι ερχόταν στη φόρα τ' αγέρα πού 'φτιαχνε συνθέσεις με πατζούρια που χτύπαγαν... κουβάδες που κυλούσαν... τριζοβόλημα στις κολώνες της κληματαριάς... κι όλα πνιγμένα στο μονότονο ουρλιαχτό του...

Μέσ' την κουζίνα, όλοι μαζεμένοι χαζεύαμε τα κάρβουνα στο μαγκάλι και τη μάνα με την τσιμπίδα που τα σκάλιζε...

Ανεβασμένος στο νεροχύτη με πλάκα τη μύτη στο τζάμι του παραθυριού κοίταζα τις νιφάδες που χόρευαν στην πίστα της φύσης και σκεφτόμουνα...

Μισούσα τη φτώχεια και τη δυστυχία κι ήθελα νάμουν Βασιλιάς στο θρόνο του νεροχύτη για να σκορπίσω απ' το παραθύρι στην αυλή των φτωχών την Ευτυχία...

Στο ξεχείλισμα της αγάπης μου γι' αυτούς που κρύωναν και πεινούσαν, κατέβηκα απ' το νεροχύτη, πήρα χαρτί και μολύβι, κούρνιασα δίπλα στο μαγκάλι κι έγραψα τον «ΛΥΤΡΩΤΗ»...

Ύστερα από λίγες μέρες τόδα δημοσιευμένο στην εβδομαδιαίτικη ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ...

Ήταν πρώτη μου η φορά που με λέγαν ποιητή...

Темный А. Павлов 82

Ο ΛΥΤΡΩΤΗΣ

Σε μια γωνιά του δρόμου καθισμένα
δύο παιδάκια στέκουν ζαρωμένα,

απλώνουνε το χέρι με λαχτάρα
ζητώντας απ' τον κόσμο μια δεκάρα...

Πολλοί διαβάτες πέρασαν
όμως, κανείς δε δίνει
στα δυο μικρά, φτωχά ορφανά
μιαν ελεημοσύνη...

...κι εκείνα τρεμουλιάζοντας
εκεί πούχαν καθίσει
περίμεναν το Θάνατο
για να τα Ελεήσει.

Ξημέρωσαν Χριστούγεννα
είν' όλα χιονισμένα...
σε μια γωνιά, δύο νεκρά
παιδάκια αγκαλιασμένα.

Ο Θάνατος τα λύτρωσε
από τη δυστυχία
και οι ψυχές τους βρίσκονται
σ' αιώνια ευτυχία.

Δεκέμβριος 1949

Μάιος 1956

Κι ύστερα, ήρθαν τ' άλλα χρόνια στο Γυμνάσιο... χρόνια μ' αγάπες και καημούς, γιομάτα... χρόνια π' ακόμα νωπά χαράζουν στη μνήμη μου τη δύναμη πούχα να φωνάζω στα συλλαλητήρια.

«Η Κύπρος είναι Ελληνική» ή «ο Καραολής ζει».

Δεν φοβόμουν την αποβολή του Γυμνασιάρχη για το σκασιαρχείο και το βαθμό διαγωγής επειδή πήγα στο συλλαλητήριο...

μ' ένοιαζε η Ελλάδα κι η Κύπρος πιστεύοντας πως αποτελούσα κι εγώ με τη φωνή μου ένα «Κρίκο στην Ένωση»...

Κι όταν την άλλη μέρα άρχιζε το μάθημα... το μυαλό μου γυρνοβόλαγε σε ακρογιάλια της Μεγαλόνησου... εκεί που οι μπότες του Χάρτιγκ ζωγράφιζαν αχνάρια στην άμμο τους...

Απελπισμένος και φουντωμένος ξέχναγα το περιβάλλον της τάξης, γύριζα το τετράδιο απ' την ανάποδη κι έφερνα μπροστά μου τους ήρωες πούφυγαν... το αίμα που μύριζε στη μύτη μου...

Μπροστά μου, σ' ένα τρελό χορό ιδεών ζωγραφιζόταν ο κόσμος του Ιδανικού εκεί που η Αλήθεια και η Λευτεριά πολέμαγαν το ψέμα και τη βία!...

Αφιέρωμα στη σκλαβωμένη Κύπρο

«Εύπνησε Κύπρο... σε κράζει η μάνα...»

Μαύρη Γη, λουλούδι στο βούρκο
Μαύρη Γη, μερικοί μελλοθάνατοι
Μαύρη Γη, που παντού τριγυρίζει
η δόξα Αθάνατη.

Κάθε απόκρημνο βουνό στενάζει
κι η φύση όλη ανατριχιάζει
στο κρύο αγέρι της Κατοχής...

Μακριά η καμπάνα σκορπά με πόνο
μιαν ελεγεία γιομάτη θλίψη...
ριγά η πλάση... στερνά το ρόδο
μαύρο το δάκρυ στη Γη θα ρίξει...

Το πεπρωμένο της ν' αποτινάξει
η Γης προσμένει το πνιγηρό
η βρύση στέρεψε, στάζει το δάκρυ
στάζει κι η λίμνη μαύρο νερό...

Ξάφνου ακούγεται μέσ' απ' το κλάμα
κι' από το θρήνο βαρειά φωνή
«Εδώ ΕΟΚΑ... όλοι ταχτήτε
κατ' απ' το λάβαρο του Διγενή».

Μάτια που πνίγονταν μέσα στο δάκρυ
νέους ορίζοντες ψηλά κοιτούν,
μπράτσα ατσάλινα απ' άκρη σ' άκρη
τη γαλανόλευκη ψηλά κρατούν.

Νέα ξημέρωσε στην Κύπρο μέρα,
χτυπά χαρμόсуна μακριά η καμπάνα
και στέλνει μήνυμα με τον αγέρα
«Ξύπνησε Κύπρο... σε κράζει η μάνα...».

«...η μάνα πούμενε βαριά θλιμμένη
ποθοκαρτέραγε την ένωσή σου...
σε χρόνια ατέλειωτα... σεις χωρισμένοι...
εσύ το Σώμα... κι αυτή η Ψυχή σου...»

Κι όπως η μέρα είν' χωρίς ήλιο
σαν χωρίς φλόγα είναι η δάδα...
όπως η νύχτα χωρίς φεγγάρι
έτσι κι η Κύπρος χωρίς Ελλάδα...

Μάιος 1956

ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ

Το ξύπνημα του Λιονταριού!

Η νύχτα είναι σκοτεινή... άστρο ψηλά δε φέγγει
βροντά κι αστράφτει ο Ουρανός, η Γη τότε τρομάζει
κακό προμήνυμα ο βοριάς με την πνοή του φέρνει
το βογγητό της θάλασσας...παντού το φόβο σπέρνει...

Τρίζει η Γη συθέμελα ακόρεστη ζητάει
να πνίξει μέσ' στα βάθη της το κάθε ζωντανό
το κορφοβούνι αγκομαχά, κι ο θάνατος σκορπάει
τη πυρωμένη του πνοή σε Γη και Ουρανό.

Γλέντησε Χάρε, το πρωί θάχεις τρανό τοιμπούσι
μέσ' στο μπουντρούμι βρίσκεται, μέσ' στο υγρό κελί...
τρίζουν οι αλυσίδες του... η Γης σαν τον ακούσει
θα χύσει μαύρα δάκρυα για τον Καραολή.

Νάτος, ριγμένος στη γωνιά... μ' αχνοσβησμένα χείλη
με μάτια που δεν σφάλισαν στις φυλακής το μήμα
προσμένει νάρθει η αυγή, ο ήλιος ν' ανατείλει
να τον κρεμάσουν στο σκοινί... εξιλαστήριο θύμα...

Πίσω απ' την καγκελόπορτα ακούει το φρουρό
να βηματίζει ρυθμικά μεσ' στο πιχτό σκοτάδι...
αναβοσβήνει η αστραπή, σ' ένα τρελό χορό...
κι αυτός σκιρτά στη λάμψη της... νοιώθει θανάτου χάδι.

Τα μάτια του αγωνιστή ποτίζουνε τη Γη...
από τον κόρφο του κυλά της Μάνας του η εικόνα...
τη σφίγγει μέσ' στα δάκτυλα μ' απέραντη στοργή...
γι' αυτόν η Μάνα είν' ο Λαός που τούκλεισαν το στόμα».

1860/1861 A. J. ...
12

- Μάνα θυμήσου κάποτες, όταν ψηλά βρεθούμε
να ρίζουμε στερνή ματιά σ' αυτής της Γης το στέμμα
της λευτεριάς που θα φορεί... κι έτσι να θυμηθούμε
πως μία τέτοια λευτεριά... κερδίζεται με αίμα...

Γκαπ!.. Γκουπ!..ακούει ξαφνικά, στήνουνε την κρεμάλα
ο ήρωας σκυφτός... βουβός... μιλάει με το Θεό του...
κι όσο μιλά... χαμογελά... στεριέβει η δακρυοστάλα,
ο λιονταρόψυχος ξυπνά... ξυπνά για το λαό του.

Ο ήλιος σκάει στου βουνού την торνευτή καμάρα...
κι οι διάδρομοι αντιλαλούν κροτάλισμα από μπότες...
της πόρτας αγκομάχνησε η σκουριασμένη αμπάρα...
μέσ' στο κελί, μπαίνουν σκυφτοί οι Βρετανοί στρατιώτες...

Αγέρωχος ο ήρωας... σαν άλλος Ναζωραίος
αφήνει τους βασανιστές να τον τραβούν δεμένο...
αλύγιστος... υπέροχος... αφάνταστα ωραίος...
χτίζει με τη θυσία του στην Κύπρο πεπρωμένο...

Κι η δόξα εκείό το πρωϊνό τραγούδησεν παιάνα...
κι άφησε κλάρα αγρελιάς πάνω στο παλικάρι...
Κι άκουσ' ακό και βογγητό με δύναμη Τιτάνα
μέσ' απ' τα στήθια του νεκρού ξύπναγ' ένα λιοντάρι...

Ιούλιος 1956

«ΣΚΟΤΟΣ & ΦΩΣ»

Ιωάννου Αποκάλυψη

Τριλογία

Α΄ ΜΕΡΟΣ «ΧΕΙΜΩΝΑΣ»

ΑΦΗΓΗΤΗΣ

Ο Χρόνος ήταν στο Μηδέν και στ' Άπειρο μαζί
... Ατέλειωτος και Άναρχος Χειμώνας...
Βαριός ο πέπλος τ' ουρανού
γυροβολιά κοράκια...
κάθε στιγμή σου μέτραγε
για Αιώνας!...

Όλα τα σκιάχτρα της νυχτιάς μαζώχτηκαν που λες
και γλύφουνε του Γέρου τη μαγκούρα...
κι αυτός... σκυφτός...
πνιγμένος μέσα στ' ουρλιαχτά
γυρίζει μέσ' του Χρόνου
την κουλούρα...

Στο πρόσωπο του Γέρου η «Ανθρωπότητα»
κουρελιασμένη σεργιανάει το σταυροδρόμι...
στ' αυτιά, σφυρίζουν τρωκτικά
του Μίσους και του Φθόνου
σ' αυτή τη χώρα που ποτέ
δεν ξημερώνει...

Και γυροφέρνουνε τα σκιάχτρα το γεράκο
πιο 'κει ο Πόλεμος χαμόγελα του στέλνει...
και το Συμφέρον
στο χωράφι της Ντροπής
σπόρους-φλουριά βουτά στο Αίμα
κι όλο σπέρνει...

κι ο Γέρος κούτσα - κούτσα προσπαθεί
τα σκιάχτρα να περάσει
σε κάποιο φως μακριά να φτάσει
ίσως εκεί...
να λυτρωθεί!...

ΠΟΛΕΜΟΣ

Πού πας αφέντη όλης της Γης
κόντρα στην Ιστορία
κι ενάντια στο Χρόνο;

...με Πόλεμο απόχτησες λάφουρα, δόξες, πλούτη
το θρόνο
που δεσπάζεις...

Αν δεν υπήρχε Πόλεμος αφέντη στον πλανήτη
ποια Δόξα θα γεννιόταν;
ποιοι θάτανε οι νικητές;
ποιοι τάχα οι νικημένοι;
κι ο Πλούτος
πώς θαρχόταν;

ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ

Άραγε... Πλούτος σύντροφε...
τα λάφουρα είναι μόνο
από τους νικημένους;

Μήπως... όσοι νικήθηκαν...
χωμένοι μέσ' τους τάφους
τους αιματοβαμμένους...

...κάποιο φεγγάρι αναστηθούν
και δουν την αθλιότητα
που κουβαλάω στη ράχη μου
εγώ η Ανθρωπότητα...

π' όσα φλουριά κι αν έκανα
ζητιάνος έχω μείνει...
κι απλώνω το δισάκι μου
για «Επί Γής Ειρήνη;»

ΦΘΟΝΟΣ & ΜΙΣΟΣ

Ακούμε την κουβέντα σου
αφέντη όλης της Γης...
σκεφτόμαστε πως ίσως
να ξέχασες ποιος σούραψε
τα ρούχα της ψυχής...
Ο Φθόνος και το Μίσος!...

ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ

Τα πέταξα τα ρούχα σας...
τώρα, φορώ κουρέλια...
και πάνω μονοπάτια
κουτσά - κουτσά να βρω το Φως...
του Κόσμου, με τα μάτια
της κουρασμένης μου ψυχής!...

ΣΥΜΦΕΡΟΝ

Τρελλάθηκαν αφέντη μου;
πούναι τα λογικά σου;
πού τρέχεις
σ' αυτά τα μονοπάτια;
θυμάσαι πώς απόκτησες
στα πέρατα του κόσμου
δόξες... τιμές... και πλούτη...
και παλάτια;...

Μπορείς σ' αλήθεια να σκεφθείς ζωή χωρίς συμφέρον
σ' ανθρώπων κοινωνία;
Μπορείς να κόψεις την ορμή του Κάιν να χτυπάει
τον Άβελ με μανία;

Το σπέρμα για να πας μπροστά
το βάφτισαν Συμφέρον...
κι ο άνθρωπος γεννιέται
μ' αυτό στη ρίζα της ψυχής...
κοντάρι του κι ασπίδα
για να κτυπιέται
μπροστά στο κέρδος της ζωής

ΨΕΜΜΑ

Η μόνη αλήθεια στη ζωή,
αφέντη, είναι το ψέμμα
με γέννησ' ένα φίδι
και κόλλησα σα στρείδι
στη γλώσσα του συμφέροντος
κι όλη η κοινωνία
τη γλώσσα αυτή μόνο μιλά...

Στον κόσμο αυτό που κυβερνάς,
όλα ειν' ένα ψέμμα και τίποτ' άλλο
κι όσοι αυτό δεν το δεχτούν,
τότε... μιλούν για ψέμμα
το πιο μεγάλο!...

ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ

Πάψτε Σειρήνες της Ντροπής
κι ανοίξτε μου το δρόμο
για να περάσω...

Τ' αμάρτημα με κούρασε
γέρν' η ψυχή μου ράκος
θέλω να φτάσω...
στο φως που λαχταρώ!...

ΑΦΗΓΗΤΗΣ

Ο Γέρος τους πολέμαγε...
πολέμαγαν κι εκείνοι
για να τ' αλλάξουν γνώμη!..

Γι' αυτούς η Ανθρωπότητα
δεν πρέπει να γνωρίσει
το Φως και τη Συγγνώμη!...

Και συναχτήκαν τα κακά
από τον Άλλο Κόσμο...
και σ' ένα ξέφρενο ουρλιαχτό
γίνονται όλα φράχτες...

...δόκανα στήνει η Ηδονή,
απλώνει δίκτυα ο Πλούτος
κράχτες...
η Αμαρτία κι η Ντροπή!...

Όμως...ο Γέρος αψηφά βροχές κι αστραποβρόντι
και μέσ' την καταιγίδα
αδράζει την μαγκούρα του
κι άγριος δρασκελίζει
κάθε παγίδα
πούναι στημένη απ' το Κακό...

Εάφνου, βογγάει ο Ουρανός...
η Γης ξεθεμελιώνει
κι από τον Κάτω Χώρο
μέσα σε φλόγες και βροντές του Άδη το βασίλειο
ξερνάει τον Έωσφόρο
με πύρινη μορφή.

Καβάλα πάνω στ' άλογο του Άδη ο μεγιστάνας
λάμπει μέσ' στο σκοτάδι...

ο Γέρος νοιώθει σύγκορμος
σφιχτά... να τον τυλίγει...
μακάβρια να τον πνίγει...
το νεκρικό του χάδι...

ΔΙΑΒΟΛΟΣ

Πώς τάχα η Ανθρωπότητα...
το δρόμο αυτόν περνάει
τον απαγορευμένο;
Ξεχνάς τη συμφωνία μας
που κρύβει απ' αιώνες

το πεπρωμένο
όλης της Γης;

Ξεχνάς πως ό,τι ζήτησες
στον Κόσμο που δεσπόζεις
Εγώ... στόχω δοσμένο;
και πως, το Σκότος και το Φως,
με την υπογραφή σου
το έχεις χωρισμένο;

Ξεχνάς πως άφησες Διαθήκη
το Φως ποτέ να μη σ' ανήκει;

ΑΦΗΓΗΤΗΣ

Ο Γέρος κοντοστάθηκε... έσκυψε το κεφάλι...
...δεν έβγαλε μιλιά...
φέρνει στο νου του υπογραφές...

...του Σκότους πούχε βάλει
στα χρόνια τα παλιά...

Θυμάται τον Παράδεισο...
...στην πρώτη αμαρτία
το Διάβολο μαζί του...

Την Εύα που τον πλάνησε...
το δάγκωμα στο μήλο...
και την υπογραφή του!...

Θυμάται πως απόχτησε...
τα πλούτη όλου του Κόσμου
βουτώντας μέσ' στο αίμα!...

Θυμάται ότι ο Πόλεμος...
Η Ηδονή κι ο Πλούτος
το Στέμμα...
τούχαν φορέσει της Ντροπής...
...κι όλη αυτή η καταστροφή

γιατί είχε βάλει υπογραφή...
κάποιο φριχτό αιώνα
σε κάποια Βαβυλώνα!...

ΔΙΑΒΟΛΟΣ

Ε!... Γέροντα... τί τάχατες... να σκέφτεσαι...
συλλογισμένος...
το παρελθόν θυμάσαι;
Ποτέ δεν πρέπει να ξεχνάς...
τις συμφωνίες της ψυχής...
Μην κακοβούλεσαι πικρά...
και μη λυπάσαι!...

Φλουροπνιγμένος βρίσκεσαι...
τα πλούτη όλα δικά σου...
έτσι είναι ταγμένο...

κι ό,τι η ψυχή σου πεθυμά...
θα τόχεις πάντα μπρος σου ...
συμφωνημένο...

Σε κύρτωσαν τα γερατειά...
πρέπει να σε γυρίσω
στο χρόνο πίσω...

Αυτό, γραφτό σου τόδωσα...
και την υπογραφή μου
θα την τηρήσω...

Θα ξαναγένεις δυνατός... Θα σε τυλίξω νιάτα
και στο κορμί σου
θα τρεμουλιάζουν ηδονές...
κι η σάρκα θάναι ένα
με την ψυχή σου...

ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ

Του Κάτω Κόσμου αφεντικό...
πάψε τα τάγματά σου και μην ελπίζεις...
Στο Χρόνο πίσω δε γυρνώ...
μπροστά 'ναι η πεθυμιά μου... Μην μ' εμποδίζεις!...
Τ' αμάρτημα κι η σκοτεινιά με γέρασαν...
νιώθω στη Γη χαμένος...
Ω!... τι λαχτάρα έχω για φως...
ν' αναστηθώ απ' τους τάφους
πούμαι θαμμένος!...

ΔΙΑΒΟΛΟΣ

Και η υπογραφή σου;

ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ

Κατάρα στην υπογραφή!... Κατάρα και σε Σένα!...
Αφέντη τ' Αδν!...
που μπήκες φίδι στην Εδέμ...
και με Σκοτάδι
το Φως μου έσβησες... .

Πνίγω τις συμφωνίες μας βαθειά... στη λήθη!!!
του Κάτω Κόσμου χτήνος
χάσου από μπρος μου...
κι εσύ... κι όλα τα σκιάχτρα σου...
τούτος ο δρόμος... είναι δικός μου!...

ΔΙΑΒΟΛΟΣ

Αφού τολμάς και μου γυρνάς
στη λήθη υπογραφή σου...
σ' αφήνω λεύτερο κορμί
και την ψυχή σου
λάφυρο παίρνω!...

ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ

Μη ξεχνάς πως στη Διαθήκη
η Ψυχή στο Σώμα ανήκει!...

ΔΙΑΒΟΛΟΣ

Τότε... την υπογραφή μου
με το σπαθί μου τη χαράζω...

ΑΦΗΓΗΤΗΣ

Κι αδράζει ο Διάβολος σπαθί
π' αστράφτει στο σκοτάδι, η Γης σπαράζει...

Εάφνου ρομφαία πύρινη
η Θεία Δίκη
τη σπάθα αρπάζει!...

Κι άνοιξαν μάχη τραγική
ο Διάβολος κι η Δίκη
κι ο Γέρος κοίταζε βουβός...
προσμένοντας του δυνατού τη νίκη.

Του Κάτω Κόσμου ουρλιαχτά
ατέλειωτης οδύνης
φτάνουν στ' αυτιά του Πάνω Κόσμου...

Τα σκιάχτρα ζούλωξαν,
βουβές σκιές μπροστά στο δρόμο
και μέτραγαν με τρόμο
τη Μάχη των Τιτάνων!...

Σείστηκ' η Γης απ' την αντάρα,
κι οι κλαγγές
αντιλαλούσαν παγερά
μέσ' στο βαρύ χειμώνα,

ώσπου η Δίκη, χάραξε με Νίκη
το τέλος του Αγώνα.

Στο λύγισμά του ο Σατανάς διατάζει το Σκοτάδι...
να τον τυλίξει... στον Άδη
να τον πάει...

Κι έμειν' ο Γέρος μοναχός... και πέρα ως πέρα
το μονοπάτι χωρίς παγίδες...
κι όπως μακριά κοιτά το φως
χρυσές λιαχτίδες
πλημμύρα μπαίνουν στη ψυχή!...

...κι έτσι κουτσά κουτσά σκυφτός
ο Γέρος, πάει να βρει το φως!...

Toupinot P. P. 1862

Β΄ ΜΕΡΟΣ

«ΑΝΟΙΞΙΣ»

ΑΦΗΓΗΤΗΣ

Στάθκ' ο Γέρος μ' έκταση
στα κείλια του χειμώνα...
το σύνορο της Άνοιξης!... τον άστραψε με Φως!...
Ολούθε, κόσμος μαγικός!...

Ασημαυλάκια απ' τις φυλλές των δένδρων
οι λιαχτίδες
Τριγύρω η φύση σ' οργασμό...
ανθοσπαρμένη η Οικουμένη...

ΚΟΤΣΥΦΑΣ

Καλημέρα Ζωή... Καλημέρα Χαρά...
Καλημέρα Ελπίδα μου...

ΑΗΔΟΝΙ

Καλημέρα Ουρανέ... Καλημέρα λιαχτίδα μου...

ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ

Ω!... Τι θαύμα το Φως...
...ο Θεός
που τον ξέχασα...
με μνημόνεψ' Αυτός
και ξανά, μου γυρνά,
όσα έχασα...

ΑΗΔΟΝΙ

Καλώς όρισες Άνθρωπε
στ' Ουρανού το Περβόλι
γυροβόλι
θα φέρει ο Άνεμος
μυρουδιές απ' τα ρόδα
για σένα...

ΠΟΤΑΜΙ

Καλώς όρισες Άνθρωπε
μέσ' στο λίκνο της Φύσης,
πιες νερό να δροσίσεις
το κορμί σου που κύτρωσε
σου Χειμώνα την αβάσταχτη νύχτα...

ΑΦΗΓΗΤΗΣ

Ο Γέροντας δε χόρταινε αγάπη να του δίνουν
αγάπη ατέλειωτη...
...και σβήνουν...
στα κουρασμένα μάτια του η Πίκρα
και του Χειμώνα
ο Τρόμος...

Εάφνου...τ' ασήμια στα μαλλιά,
γιομάτη καλοσύνη
ήρθ' η Γαλήνη
και τα χαϊδεύει απαλά...

Βουβός, θολώνει ο Γέροντας,
κι εκείνη
σφουγγάει τα δάκρυά του...
και με συμπόνια
στέκει σιμά του....

ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ

Στου Χρόνου τον Ιξίονα, γωνιά 'γροικούσα
να ξαποστάσω
για να σταλάσω
στο ροζιασμένο μου κορμί
Χαρά κι Αγάπη!...

ΓΑΛΗΝΗ

Είναι κακό σου να λυγάς
στο παρελθόν...
Μπροστά σου θώρα και προχώρα!...
κάθε κατηφόρα και μι' ανηφόρα

ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ

Ω!... Γαλήνη της ψυχής μου... το κουράγιο
είναι βάλαμο κι ελπίδα...
όμως... οι θύμψεις... όσο κι αν θέλω να σβηστούν
στρόβιλος γίνονται μπρος μου...
και καταγίδα...

ΓΑΛΗΝΗ

Αν πικραίνεσαι γέροντα...
για το κακό πούκανες...
κι από ψηλά ζητάς συγγνώμη με μετάνοια,
το κακό ...παύει νάναι κακό!
Μάθημα είναι!

ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ

Μετανιώ... ολάκερη η ψυχή μου
ζητά συγγνώμη...

ΓΑΛΗΝΗ

Δεν είναι λόγος η μετάνοια κι η συγγνώμη...
Πράξεις είναι...
και στ' αύριο ...στο μέλλον σου,
οι πράξεις θα το δείξουν...

ΑΦΗΓΗΤΗΣ

Νύμφη σταλμένη απ' Ουρανό
παράστεκε στο Γέρο η Γαλήνη
κι αυτός... σκυφτός... μ' οδύνη
δάκρυα συγγνώμης χύνει...

και γίνονται τα δάκρυα
της Γης δροσοσταλίδες
που ραίνουνε τα λουλούδια
κι αυτά γίνοντ' αφίδες
για να περάσ' η Άνοιξη,
ντυμένη με λιαχτίδες...

ΑΝΟΙΞΗ

Άνθρωπε καλημέρα!...

ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ

Χαίρε!... ώ Χαίρε, Φως!...

ΑΝΟΙΞΗ

Με μαύρα τόξα η αμαρτία,
στα μάτια σου τριγύρω ζωγραφίστηκε...

ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ

Την κουβαλώ απ' τα παλιά, κι αχώριστη
στα σωθικά μου γένηκε...
είμαι θνητός!!!

ΑΝΟΙΞΗ

...κι όμως Αυτός...μέσα στο Φως...
σε γέννησεν μιαν Άνοιξη... Αθάνατο!...
...και τότες, μέσ' στα μάτια σου φεγγοβολούσανε
κι αστράφτανε λιαχτίδες!...

ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ

Δεν το αντέχω...
τα παλιά να μου θυμίζεις...

ΑΝΟΙΞΗ

«Μπορώ» θα πει «αντέχω»
...και «μπορείς»!...
Τα «όσα θέλεις» κοίταξε
τώρα να ξεχωρίσεις...

ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ

Θνητός θα πει, θέλω πολλά!!!

ΑΝΟΙΞΗ

Πολλά ν' αποζητάς στην Αγάπη που δίνεις...
χωρίς την προσημονή...
ό,τι δίνεις να πάρεις...

Πολλά ζήτα από σένα,
που του κόσμου τα χρυσά τα φλωριά
σου περσέψανε...

και πάρτα, πολλά όπως είναι...
στης ανάγκης το άμοιρο πλήθος...
να δώσεις...

ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ

Όμως, φτώχεια ξανά τον προσμένει,
αυτόν π' όλα τα δίνει...

ΑΝΟΙΞΗ

Αν πιστεύεις πως στου κόσμου τη δίνη
πλούτος είναι
θησαυρούς να σωρεύεις για σένα κι άδεια νάσαι
η ψυχή σ' απ' Αγάπη...

Αν πιστεύεις πως χάνεις σαν δίνεις
και θα γένεις φτωχός...
Γιατί τότες ήρθες πάλι στο Φως;

ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ

Της Αγάπης το Φως μούχε λείψει...

ΑΝΟΙΞΗ

Σήκω το βλέμμα σ' ψηλά και θώρα με στα μάτια...

ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ

Είναι πολύ το φως... κρυστάλλινα κομμάτια
σταλάζουν στα σκοτάδια μου... θολώνουν τη θωριά σου...

ΑΝΟΙΞΗ

Της Αλήθειας το Φως τον τυφλώνει
αυτόν...

π' η ψυχή του ανήμπορη είναι
όσα έχει να δώσει μ' Αγάπη στη φτώχεια...
και Συγγνώμη σ' εχθρούς να σκορπίσει...
Μην το λες πως μετάνιωσες κι ότι...
την Αγάπη ζητάς...
κοίτα πρώτα...

τ' αδυσώπητο κτήνος που μέσα σου φώλιασε
να το βγάλεις... στο σκοτάδι π' ανήκει να πάει
...Τότες...

θα μπορέσουν να δουν της ψυχής σου τα μάτια
τη θωριά μου π' αστράφτει απ' το φως
της Αιώνιας Αλήθειας...

ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ

Μα το κτήνος ...θεός είν' κι αυτό... ..να το βγάλω μπορώ;

ΑΝΟΙΞΗ

Ναι!... Μπορείς!...

ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ

Υποτάσσομαι!...
Υποτάσσομαι σε Σένα ...στο Φως...
κι ο Θεός...
της Αρχής και του Τέλους ας δει
πόσο θέλουν
της ψυχής μου τα μάτια να δουν
τ' ουρανού την Αλήθεια...

Υποτάσσομαι!...

Συ!... Αρχέκακε της φρικτής βλασφημίας
και του Άδη σκοτάδι...
την ψυχή μου απάλλαξε.

Εξορκίζω σε ...και κάθε στρατιά
των Αγγέλων κατά
του Θεού Σαβαώθ
στης Αβύσσου το χθόνιο τ' άπειρο...
στων Σοδόμων - Γομόρων
το πύρινο πέλαγος...
τους βυθούς να βρεθείτε...

Αναχώρησε...

Κι από μέσα μου Πνεύμα ακάθαρτο
την πνοή σου να σβήσεις...
Κτήνος βύθιο... δαιμόνιο... άμορφο...
Καταχθόνιε!...Φριχτέ Εωσφόρε...

Στου Θεού που γι' Αγάπη σαρκώθηκε
το Πανάγιο τ' Όνομα
σ' εξορκίζω να βγεις από μέσα μου...

και στα σπλάχνα του Άδη
το φριχτό το Σκοτάδι
πούναι φύτρα σου
σφιχταγκάλιασμα νάβρεις!...

ΑΦΗΓΗΤΗΣ

Εάφνου ο Γέρος στάθηκε... βουβός...
σαν κεραυνός του χτύπησε
ο Δράκοντας τους λόγους...

Πύρινες φλόγες κύλησαν
απ' τα θολά του βλέφαρα
και τ' ουρλιαχτό που ξέβγαλε

ο Διάβολος... το «Τρίτο τ' Ουρανού»...
στη Γένεση του Κόσμου
κι' αποστάτησε απ' του Θεού το θέλημα
στη φύση αντιλάλησε...

Κι ήρθε το Φως και τύλιξε...
τη φλόγα τη μακάβρια
πούγινε Δράκος... κι Ερπετό... και Σκύλος...
κι άλλαξε χίλιες δυο μορφές
σφαδάζοντας στις παρυφές
του Κάτω Κόσμου...
κι ουρλιάζοντας τ' αφάνισε το Σκότος...

Κι έμοιαζε ο Γέρος αγρελιά
γερμένη ταπεινά...
κι ήρθε σιμά η Μετανοια...
κι όταν το βλέμμα σήκωσε
αστράψανε τα Ουράνια!!!

Κι αυτός κοιτούσε ολόισα
το Φως πηγής Αιώνιας
να τον ζυγώνει
χωρίς να τον τυφλώνει
το θαύμα το πανώριο...

Και ξάφνου...
νοιώθει μέσ' στο Φως...
στις Άνοιξης τα μάτια...
να του γελάει ο Θεός...

ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ

Κύριε ο Θεός μου... το Πνεύμα Σου τ' Άγιο
στη ψυχή μου την άμοιρη
που γιομάτη αμαρτίες ξεψύχαγε
σου Χειμώνα το άντρο...

Θείο αγέρι
το χέρι Σου, το Άγιο άπλωσε
Φρούρησέ με...
με Σοφία, Εγκράτεια, Αγνότητα
Σωφροσύνη, Ελπίδα, Πραότητα...

κι ο καρπός της Αγάπης...
να θεριέψει στον κήπο της πράξης μου...
και να γένει
το λίκνο του Κόσμου...
Θεέ μου δώσμου

την Αιώνια δύναμη νάχω
όπου λάχω
τη χαρά να σκορπώ στις γενιές
που αιώνια θάρχονται
σαν την άμμο της Γης...

ΑΝΕΜΟΣ

Τι θαύμα η Ευτυχία που πηγή της
του Θεού είν' η Αγάπη
η άπειρη...

ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ

Λήθη στον Χειμώνα...

ΑΝΟΙΞΗ

Αγαπάς ;;;
Αγαπάς αυτόνε που δίπλα σου
το καλό ή κακό σου κι αν θέλει
Αγάπη του δίνεις;...

ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ

Ναι...!

ΑΝΟΙΞΗ

Είσαι σίγουρος
πως το μίσος που θέριευε
κι η εκδίκηση μέσα σου
για τους όσους σ' αδίκησαν
 με πλημμύρα Αγάπης στα στήθη
να το ρίξεις στη Λήθη;

ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ

Ναι...!

ΑΝΟΙΞΗ

Κι αν συμφέροντα...
από Πλούτο και Δόξα
 ξανάρθουνε
και οι άνθρωποι
σ' ένα Πόλεμο
 λύση ζητήσουνε
κι ό,τι ωραίο έχεις χτίσει
 οι εχθροί σου να 'ρθουν
 να γκρεμίσουνε;...
θα μπορέσεις... με Γαλήνη
 τα Μίσση να σβήσουνε
 κι η Ειρήνη
να γένει της ψυχής τους το σύμβολο;

ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ

Ναι...!

ΑΝΟΙΞΗ

Μην ξεχνάς...
Το Κακό είναι σπέρμα...
και μ' αυτό στη ψυχή σου
 γεννιέσαι...

Να θυμάσαι...
στα παιχνίδια που παίζει ο Διάβολος
κι όταν χάνει...
ταχιά επιστρέφει...
κι ό,τι βρεί
απ' Αγάπη φτιαγμένο
το στρέφει
ενάντια σου
γιατί τόχει ταγμένο
να υπάρχει τ' Αιώνιο Κακό...

ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ

Τόχω ζήσει
στα χρόνια που φύγανε
το συμφέρον και το άδικο
να πνίγουνε
μέσα σ' αίμα αθώων
την τιμή και το δίκαιο
για τριάκοντ' αργύρια

ΑΝΟΙΞΗ

Αν πιστεύεις
χωράφι πως γένηκες
τον καρπό του καλού
να μεστώσεις...
και με δίκιο να δώσεις
την αξία την ίδια
σε φτωχούς και σ' αρχόντους...

Αν το πίστεψες πως
ο μεγάλος σκοπός
κι η μεγάλη ευθύνη
ειν' τ' Ανθρώπου να δίνει...
απ' το δικό του κελάρι
χωρίς να προσμένει να πάρει...

Αν πιστεύεις
πως κάρπισε μέσα σου
η ειρήνη του κόσμου
και ποτέ πια στη Γης
δε θα δεις
θλιβερούς αιχμαλώτους...
και ποτέ δε θ' ακούσεις
πια κρότους
και πολέμου ακούς...

Αν μετάνιωσες...
Αν συχώρεσες...
Αν αγάπησες...
...η σκιά του Σταυρού
θ' απλωθεί
στις ψυχές
των Ανθρώπων της Γης
πούς' ο ίδιος... Εσύ...

Εξάγνισε
τον ανθρώπινο νου
ο Σταυρός τ' Ουρανού
σε προοιμεί προχώρα!

Ἦρθ' η ώρα
λιαχτιδένια ανηφόρα
και χαράζει Αυτός
ν' ανεβείς...

Το καλό και το κακό είναι μέσα μας...
ως την Τελική Κρίση
που κι αυτή είναι δική μας...

Γ' ΜΕΡΟΣ «ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ»

ΧΕΡΟΥΒΕΙΜ

Αλληλούια... Αλληλούια... Αλληλούια...
Αλληλούια... Αλληλούια... Αλληλούια...

ΑΦΗΓΗΤΗΣ

Ο Γέρος στάθηκε σκυφτός
στο σύνορο τ' απείρου
κι έμοιαζε κόκκος σ' αμμουδιά
που την τυλίγει ο 'κεανός
τ' Αιώνιου τ' ονείρου...

Σταυρός... χτιστός... με φως...
και με νεφέλη
Αγκάλιαζε του άπειρου
τα σκέλη...

Και κάτω απ' το Σταυρό
σ' αιώνιο βράδυ
κοιμόταν
το Βασίλειο του Άδη...

Θρόνο με εικοστέσσερις
αιθέριους πρεσβυτέρους
με ιμάτια λευκά και Στέφανο Χρυσό,
στην κεφαλή τους
φέρν' η Αλήθεια τη μορφή τους,
μπροστά στα μάτια τα κατάπληχτα
του Γέρου...

Κι ήταν στη μέση...
Μέγας Θρόνος φωτεινός...
π' από το φως του
φεγγοβόλουμε ο Ουρανός...

Και μπρος στο Θρόνο συναγμένες
Εφτά λαμπάδες αναμμένες
φερν' η Αλήθεια

Ήταν τα Πνεύματα τα Εφτά
του Παντοκράτορα...

Γυάλινη θάλασσα... γαλινεμένη...
μπροστά στο θρόνο τ' Ουρανού
απλωμένη...

Ο Γέρος βλέπει σ' έκσταση
...κι ύστερα πάλι...
...βλέπει...

μέσ' στις Αλήθειας την παραζάλη
δίπλα απ' το θρόνο
τέσσερα Ζώα...
μ' άπειρα μάτια
μπρός και πίσω στο κεφάλι...

Κι από το Θρόνο δεξιά
μέσα και έξω
γραμμένο Μέγα Βιβλίο
μ' Εφτά Σφραγίδες σφραγισμένο...

...Και ξάφνου μπρος του
σφαγμένο... Αρνίο...

Με κέρατα Εφτά...
και Μάτια Εφτά...

Κι είπε η Αλήθεια στο Γέρο
πού 'βλεπε σκυφτός...
«Είναι τα Πνεύματα
τα Εφτά π' ο Θεός
τά' στείλε στη Γη...

Σε σημείο τ' Ουρανού
δείχνει Αλήθεια
Εφτά Αγγέλους που κουβάλαγαν
στα στήθια
Εφτά Πληγές... γιατί σ' Αυτές...
«ο θυμός του Θεού
ετελέσθη...

Και μέσα στο θεσπέσιο
αιθέριο όραμά του...
ο Γέρος βλέπει αυτούς
που νίκησαν το Θηρίο...
και την Εικόνα του
και το Χάραγμα του...
και τον Αριθμό
του Ονόματός του...

...στην κρυσταλλένια θάλασσα
που γυάλιζε χρυσή
αιθέρια να προβάλλουν
και με κιθάρες του Θεού
να ψάλλουν

την Ωδή του Μωυσή
και την Ωδή του Αρνίου...
«Μεγάλα και θαυμαστά
τα έργα του Κυρίου
και Θεού...
και Παντοκράτορα...»

Κι ένας απ' τους Αγγέλους του Κυρίου
που νίκησαν τη μήνιν του Θηρίου
φέρνει την Ανθρωπότητα
μπροστά στην άμμο του γιαιλού...

Ξάφνου βογγούν τ' Απειρού τα τεμένη
Ο Γέρος βλέπει το Τέρας ν' ανεβαίνει
απ' το βυθό της θάλασσας...

ΑΛΗΘΕΙΑ

«Ηρθ' η Ώρα
Άνθρωπε, η μεγάλη
να κερδίσεις ή να χάσεις
την Ψυχή σου...»

«Το Καλό και το Κακό
είναι κατάκτηση δική σου
κι η συνειδησή σου
πεδίο μάχης...
Ηρθε η Ώρα...
Αγωνίσου...»

ΑΦΗΓΗΤΗΣ

Τότε κατάλαβε ο Γέρος
πως κουβάλαγ' απ' τη φύτρα του
το πνεύμα του Καλού και του Κακού...
κι η Τελική Κρίση...
κρίση δική του θάταν...

Κι είχε το Θηρίο
που βγήκε απ' το νερό
Εφτά Κεφαλές...
Κι είχε τις Εφτά Κεφαλές
μ' ονόματα γιομάτες και βλαστήμιες
...και κέρατα Δέκα...
...και διαδήματα Δέκα...

...Κι ήταν το Θηρίο...
όμοιο με πάρδαλη...
κι είχε πόδια
σαν αρκούδα
και στόμα...
...σαν το στόμα λιονταριού...

Κι ύστερα έγινε σεισμός...
μέγας...
Μ' αστραπές... και βροντές...
και καταγίδα...

ΔΙΑΒΟΛΟΣ

«Στον Κόσμο των Αιώνιων Θεών
θνητέ
τι ζητάς;»

ΑΛΗΘΕΙΑ

«Τα μάτια κλείσε...
και τ' αυτιά σου
'Ανθρωπε της Γης...
Μην ακούς...!
Μη βλέπεις...!
Μην αγγίζεις...!
Θύμα στις Αισθήσεις μη γίνεις...»

ΑΦΗΓΗΤΗΣ

Κι έγινε πόρνη το Θηρίο
κι ευώδιασε τριγύρω
και μύρο
από τους μίσχους της φθοράς
αγκάλιασε το Γέρο...
Κι ήρθε με ξέπλεκα μαλλιά
και μαρμαρένια στήθεια...

η πόρνη
κι αχνοκαϊδεύει σαν το φύσημα
του μπάτη
τους ρόζους
του θνητού...

Κρινοπλασμένα δάχτυλα
και κρουσταλλένια χείλια
χαϊδέψανε...
...πεδέψανε
το κύτταρο του Γέρου...

...και λιγωμένα μάτια
για ηδονές μιλούσανε
και πόθους
κι απολαύσεις
της «Σύντομης Ζωής»
στην Πόλη της ατέλειωτης πορνείας
«της Βαβυλωνίας»

Ο Γέροντας ταραχτηκε
στης πόρνης το παιχνίδι
κι είπε η Αλήθεια...
«Φίδι
είν' η πόρνη...

Και κλώτσησε την πόρνη ο θνητός
κι έγινε η πόρνη φίδι
και κοράκι... και σκορπιός...
... και χάθηκε στην τρύπα της νεφέλης...

Κι ακούστηκε απ' τη θάλασσα βαθειά
του Κτήνους η κραυγή...
πούβγαιν' ομόφωνα
απ' τις Εφτά Κεφαλές...»

ΔΙΑΒΟΛΟΣ

Εμένα, που σου ράντισα σοφία,
τη σκέψη σου,
...κλωτσάς;

Ποια άραγες
να είν' η λογική σου;

Πιστεύεις κάποιονε Θεό
που μη ποτέ αντάμωσες
κι' άκουσες στη ζωή σου;

Αν πράγματι υπάρχει
γιατί ποτές του
δεν κατέβηκε στη Γης
που οι γενιές θεριέψανε...
... να στήσει θρόνο...
... να δουν οι ανθρώποι
... και να πιστέψουνε;...

ΑΛΗΘΕΙΑ

Απ' τη ψυχή μας
όλη η πίστη ξεπηδά...
και στην ψυχή μας...
ο Θεός χτίζει το Θρόνο...

Στη νοικιασμένη σάρκα σου
είσαι θνητός...
μα στις ψυχής σου τις φυλλές
είσαι Θεός...

Κι όσο πιστεύεις,
πο μεγάλο το Θεό...
τόσο τον έχεις
κερδισμένο...

Έξω απ' Αυτόν
κάθε παιχνίδι
είναι χαμένο...

ΔΙΑΒΟΛΟΣ

Κι αφού υπάρχει ο Θεός
μέσ' στη ψυχή
του καθ' ανθρώπου
και Παντοδύναμος,
πλανεύτρα,
λες πως είναι...
για ποια αιτία
δεν χτυπάει
την αμαρτία
πούναι το λίκνο μου...

για να 'πιστρέψω
στης Αβύσσου
το σκοτάδι;

ΑΛΗΘΕΙΑ

Πήρες την Άβυσσο μαζί σου
και στη Γη
τη κουβαλάς...
Τον Άδη ολάκερο
θρονιάζεις στο Κακό
της κάθε πράξης
των ανθρώπων
που λυγούν στην αμαρτία...

Υπάρχεις...
Εωσφόρε της Φθοράς
του κάθε Νου!!!

Κληρονομιά
έχεις το Τρίτο
τ' Ουρανού
από τη Γένεση του Κόσμου...
και στην ψυχή
του κάθε ανθρώπου
τη μπολιάζεις...

Όμως η δύναμη
που δίνει ο Θεός
για να χτυπάει το κακό
η Ανθρωπότητα
είν' η Αγάπη
ο Χριστός
και οι Γραφές...
Το τρίστατο, ως την αιωνιότητα...

ΔΙΑΒΟΛΟΣ

Μιλάς γι' Αγάπη
για Χριστό και για Γραφές...
μιλάς μονάχα για ζημιά μπρος στο συμφέρον...
μιλάς για κάτι που ποτέ δε φάνηκε πως δίνει
Μόνον οδύνη
και ζημιά φέρν' ο Χριστός
Ποτέ του κέρδος στη Ζωή...

ΑΛΗΘΕΙΑ

Ζωή... και Κέρδος...
είν' ο ίδιος ο Χριστός...
Πιστεύοντας σ' Αυτόν
γίνεσ' αθάνατος...
Κι αντίθετα ο θάνατος
προσμένει αυτόν
π' αφήνει χώρο στον Εωσφόρο
νάμπει στην ψυχή του...

ΔΙΑΒΟΛΟΣ

Ήταν προφήτης ο Χριστός...
κι όχι Θεός...
Θνητός
γεννήθηκε στη Γη
και λαοπλάνος...
Σάμπως ο Βούδας... ο Μωάμεθ
και ο Μουν
είναι πιο χρήσιμ' απ' Αυτόν
για τους ανθρώπους

πούχουνε μάθει «να ακούν,
όσους μιλούν»
κι όχι να πείθονται για
«κάποιους Άγιους Τόπους»
που περιγράφηκαν μονάχα
σε Γραφές
μα στην Αλήθεια δεν υπήρξαν
ποτές...

Όμως...
κι αν είναι όπως λες
Γιός του Θεού
γιατί δεν κάνει σαν Θεός
μια Παρουσία
για να πιστέψουν δίχως κόπο
οι θνητοί
σε μια καινούργια Του
Θυσία...

σε μια νέα Σταύρωσή του...
σε μια καινούργια
Ανάστασή του;

ΑΛΗΘΕΙΑ

Όταν το θέλνσ' ο Θεός
και μόνο Αυτός...
όταν στο Σύμπαν υπεγράφη
συμφωνία...
όταν σε κάποια Βηθλεέμ
μπήκε το φως
από των άστρων τη παγκόσμια
Αρμονία...
Τότε στου Σύμπαντος
τη θεία πεμπουσία
ήρθ' ο Θεάνθρωπος
σε Πρώτη Παρουσία...

Κανείς δεν ξέρει τη στιγμή
που θα φανεί
το άστρο της Δευτέρας Παρουσίας...
Όμως...
αλί και τρισαλί για τις ψυχές
που δε δεχτήκανε το φως
στη Πρώτη Παρουσία
πούχε Αυτός...

ΑΦΗΓΗΤΗΣ

Γέλασ' ο Δράκοντας...
και βγήκε στη στεριά...
κι έγινε άνδρας
σαν τον Άδωνη ωραίος...
με μια του κίνηση οι έσχατοι οι «Τρεις»
σαρκώνονται σκορπίζοντας
το δέος...
Ο Πλούτος...η Ηδονή...
κι η Δόξα...
με μαύρα τόξα

από τ' αμάρτημα
τα μάτια τους βαμμένα...

Κι απλώνει τις παλάμες
το πεντάμορφο το Τέρας...
και χάιδεψε τους «Τρεις»
και δείχνοντας τη σάρκα του
που μυροβόλαγε
από της νιότης την πνοή
στο Γέρο λέει...

ΔΙΑΒΟΛΟΣ

Άνθρωπε κοίτα
πόσο υπάρχω... πόσο ζω...
Άνθρωπε κοίτα
την αλήθεια της Αλήθειας...
Τα δάχτυλά σου άπλωσε...
κι ακούμπα με...
τη νιότη μου
να νιώσεις να σου δίνω...
Δε συμφωνείς
ν' απολαμβάνεις σα θνητός...
μα στη νεότητα
να νιώθεις σαν Θεός;

ΑΦΗΓΗΤΗΣ

Ο Γέρος έμενε βουβός...

ΔΙΑΒΟΛΟΣ

Ό,τι θελήσεις στη Ζωή
θα σου το δίνω...
Πιστός θα μείνω
στις ηδονές που θα ζητάς
νύχτα και μέρα!!!

...Για να πειστείς...
κοίτα τους «Τρεις»
αντιπροσώπους στη δική μου
εκκλησία
που στους χαρίζω
για δική σου
περιουσία...

Είμ' η Αλήθεια!!!
κι η Ζωή...
κι η Ηδονή...
κι όποιος σ' αυτό
δε συμφωνεί...
τον πνίγω στις αβύσσου
το σκοτάδι...
Μ' ακούς θνητέ;

ΑΦΗΓΗΤΗΣ

Σαν να μην άκουσε ποτέ
του Δράκοντα τους λόγους
ο Γέρος έμενε
βουβός...

...Κι ο Πονηρός
ήρθε μετά τις απειλές
μπρος στο παιχνίδι
του αιώνιου Θανάτου
πού' θελε σώνει και καλά
να το κερδίσει...

ΔΙΑΒΟΛΟΣ

Αν αρνηθείς πως μόνη «Λύση»
είμ' Εγώ

δε θ' αρνηθείς πως τούτοι οι «Τρεις»
στη Γης υπάρχουν...
κι αν ο Θεός...
...τάχα ο καλός...
σε αγαπάει...
γιατί σκορπάει
μέσ' στα χωράφια της Ζωής
τον Σπόρο
που φυτρώνουνε οι «Τρεις»;

... Αν Γέρο,
πίστεψες πως δε μιλάω σα φίδι
...δε θάσουν, θύμα
στο «Αιώνιο Παιχνίδι»...

ΑΛΗΘΕΙΑ

Το σπέρμα του Κακού
είναι οι «Τρεις»
και στα χωράφια
της ανθρώπινης ψυχής
ο Εωσφόρος τα σκορπάει
για να τρυγάει
την αμαρτία...

Όμως η Σύνεση η Κρίση
και η Γνώση...
πούχε μπολιάσει ο Θεός
στη Λογική
είναι το σπέρμα
που γεννάει την Ηθική...
του κάθε ανθρώπου...
Κι όπου υπάρχει η Ηθική
που δίνει Αυτός
γίνονται «μέσον» πια οι «Τρεις»
κι όχι «Σκοπός»...

ΑΦΗΓΗΤΗΣ

Ο Διάβολος ταραχτηκε
στου «Άδωνη» την όψη
γιατί η Αλήθεια
τούχε κόψει
τη Δύναμη να πείθει...

Κι ήρθ' ο Άδωνις και γέννηκε κοράκι...
Κι ήρθε και στάθηκε στο δένδρο
της Κακίας...

ΔΙΑΒΟΛΟΣ

Άνθρωπε ανοίγω
την αυλαία του Κακού
στους πρωτεργάτες
της Εσχάτης Προδοσίας...

ΑΦΗΓΗΤΗΣ

Κι άνοιξε διάπλατη μια πύλη
στη νεφέλη
πούταν η πύλη του Κακού
στον Άλλο Κόσμο...

Κι είδε ο Γέρος ν' ανεβαίνουν
ρασοφόροι
«οι αντιπρόσωποι» στην κάθε εκκλησία...
κι είχαν τα ράσα τους βαμμένα
μ' Άσήμι... Ψέμμα... κι Αίμα...
κι Ακολασία...

ΔΙΑΒΟΛΟΣ

Άνθρωπε κοίτα
ποιους εκπρόσωπους στη Γη
βάζει ο Χριστός

για να στολίζουν τους ναούς του.
Άρα γε πούναι η ηθική
για τους πιστούς του
που τους διδάσκουν τη συγγνώμη...
την αγάπη...
κι οι ίδιοι μόνο την απάτη
υπηρετούν;
Οι υπηρέτες του Θεού είναι «πιστοί μου»...
κι η μόνη Αλήθεια στη ζωή
είν' η δική μου...

ΑΛΗΘΕΙΑ

Μέσ' στους πολλούς
τους «υπηρέτες του Θεού»
π' εκπροσωπούν σ' όλη τη Γη
την Εκκλησία...
είναι και κάποιοι...
που λυγούν στην αμαρτία...
γιατί το «φίδι» νύχτα μέρα
τους τυλίγει...
και τους θρονιάζει ηδονές
μπροστά στα ράσα...
κι αργά, αργά
στο λύγισμα τους πνίγει...
Όμως...
αυτοί είν' οι Ολίγοι...
Γιατί οι άλλοι... οι πολλοί
οι ρασοφόροι
υπηρετούν το Θείο Θέλημα
με πάθος...
Δίχως ντελάληκες φωνές
για ν' ακουστούν,
μπαίνουν στο βάθος
της ανθρώπινης ζωής

κι όλα τα δίνουν σιωπηλά
ώστε, κανείς
να μη μαθαίνει το καλό
π' υπηρετούν με παρηψία
για του Χριστού την Εκκλησία...

Άνθρωπε ξέρε ότι ο στόχος
τ' Εωσφόρου
είν' η ψυχή του ρασοφόρου.

Ο Πονηρός τον κυνηγάει με μανία
και κάθε της ψυχής του
αδυναμία
του κεντρίζει...

Γιατί πιστεύει πως θα πείσει
την Ανθρωπότητα
πιστά να τον υπηρετήσει
αν αποδείξει πως το ράσο
έχασε κάθε σκοπιμότητα
κι έγινε «ρούχο της Ντροπής»
και η «παγίδα της Ψυχής»

Πνεύμα του Σκότους... Πονηρέ...
Ποτέ, το ράσο δε νικιέται...

Κι όσο τους «Κτίστες» θα χτυπάς
κάτω απ' το «χτύπο της φθοράς»
μια καινούργια Εκκλησία
θα γεννιέται...

ΑΦΗΓΗΤΗΣ

Ψηλά, στο δένδρο του Κακού
σφάδαζε το Κοράκι

στα λόγια της Αλήθειας
...φαρμάκι
στάλαξαν στη φλέβα
του αιώνιου σκοπού...
Μα ξάφνου...
χάθηκαν... και δέντρο... και πουλί...
...και στις νεφέλες...
αντιλάλησε παιάνας!!!

Ο Μεγιστάνας
του Κακού ξαναγουρίζει...
κι αντί, το στόμα του
να αφρίζει...
...είχε την «όψη τ' Αγαθού»
...είχε... το «βλέμμα του Καλού»...
μ' «Αγάπη» χάιδευε
τους ψεύτικους Αγγέλους
πούταν Δαιμόνια που τούστηναν
...το θρόνο...
...Βλέπει τη Γη κατ' απ' τα πόδια του
«με πόνο»
και λέει στο γέροντα
πνιγμένος από «πίκρα»...

ΔΙΑΒΟΛΟΣ

Είμαι βαθεία... πολύ βαθεία...
θλιμμένος...
νοιώθω στα στήθια μου αγιάτρευτη
πληγή
για τους ανθρώπους
που γιομίσανε τη Γη
χωρίς να ξέρουν
για ποιο σκοπό υπάρχουν...
Ποιο το Καλό...

Ποιο το Κακό...
Τι τους συμφέρει...
Κάποτε... Κάποιος...
μ' ένα ξύλινο Σταυρό
ήρθε με δόλο
και τους είχε καταφέρει
να τον πιστέψουν, πως,
Αυτός
είναι ο αιώνιος σκοπός,

και είν' ο Υιός
που είχε στείλει ο Θεός,
για να λυτρώσει τους θνητούς
απ' τ' αμαρτήματα...

Είπε ακόμη πως συμφέρον
καθενός
Είναι «να δίνει ό,τι έχει»
και να παρέχει
οποιαδήποτε βοήθεια
σε κάθε φίλο... ή κι εχθρό...
έστω,
κι αν τούδωσε πικρό
αντάλλαγμα...

Άνθρωποι θύματα...
περνάτε τη Ζωή
μέσα στο ψέμμα που σας πότισε
Εκείνος...
Είναι ηθικό όλ' οι εργάτες
να δουλεύουν...
και το κορμί τους στη βιοπάλη
να παιδεύουν
κι όλη τη μέρα ο τεμπέλης

και της δουλειάς ο αποστάτης
να τρώει το βιος
που του προσφέρει
ο εργάτης;

Είν' ηθικό αν είσαι γέρος
ή ορφανός...
αν δε δουλεύεις και φτωχός
είσαι για πάντα
να σου ανήκει ο Ουρανός;

Κι αν ο εργάτης που δουλεύει
απολαμβάνει...
κι αν θέλει πόρνες κι ηδονές
για το κορμί του

κι αν με τον κόπο του λαμβάνει
ό,τι θελήσει σ' αμαρτία
η ψυχή του...

αυτός να πρέπει να πεθάνει
μολυσμένος
σ' αιώνιο πυρ, παντοτεινά
νάσαι ταγμένος...
κι ο φτωχός
να είν' αυτός
που ο Θεός
τον έχει κάνει κληρονόμο
του Φωτός;

Ξυπνήστε άνθρωποι...
ο νόμος της απάτης
είναι «να σώνεται ο φτωχός,
να χάνεται ο εργάτης...»

Ευπνήστε άνθρωποι...

Εγώ είμαι η Νίκη
ποδοπατήστε τη Διαθήκη
την Παλαιά... και την Καινή
πούναι του Ψεύδους η Φωνή...

Ευπνήστε άνθρωποι...

Δηλώστε υποταγή
στη δύναμή μου
κι ακούστε μόνο τη φωνή
πουν' η δική μου...

Η Καλοσύνη η Συγγνώμη

κι η Αγάπη
είν' η αιώνια πληγή
των Δυνατών σ' όλη τη Γη...

Αν θέλεις άνθρωπε στη Γη

να είσαι κροίσος
μόνο με μίσος
θ' αφεντέψεις στο παιχνίδι
της απόλαυσης...

ΑΦΗΓΗΤΗΣ

Το Τέρας αγκομάχησε

φριχτές βλαστήμιες
και κατάρες κι αιματώματα
έφτυσε απ' τα στόματα
τα Εφτά
στ' Ουρανού τα πλάτεια...
πύρινα μάτια
φωτιές γιομάτα
αγκάλιασαν του Γέρου
τις αισθήσεις...κι είπε...

ΔΙΑΒΟΛΟΣ

Άμα θνητέ...
που ακροβόλησες τη Γης
μου αρνηθείς...
νάσ' ο πιστός
κάθε δικής μου προσταγής...
τότε
στο χώμα που δεσπόζεις
μόνο λοιμός...
και δυστυχία... κι οδυρμός...
κι αρρώστειες...
οι γενιές που θάρχονται...
και θα φεύγουν...
και θα ξανάρχονται...
θα γνωρίζουν...

Χρόνο στο χρόνο... νεύρα κι αισθήσεις
θ' αδρανούν...
κι όλα τα «κέντρα της απόλαυσης»
θα κλείνουν...
Αγάπης κύτταρα νεκρά
θ' απομείνουν...
που θα θυμίζουν τη μεγάλη ατυχία...
«μέσω Αγάπης» να δεσπόζει η δυστυχία...
Άνθρωπε...
Πιστεύεις σε Μένα;

ΑΦΗΓΗΤΗΣ

Ο Γέροντας δεν άκουγε...
δεν έβλεπε...
δεν ένιωθε...
πανίσχυρη η θέληση
τις πέντε αισθήσεις του
είχε νεκρώσει...

Μόνο η σκέψη του... είχ' απλώσει
στο Θείο, τα φτερά της...

ΔΙΑΒΟΛΟΣ

Άνθρωπε...
Θύμα αιώνιο...
Πιστεύεις σε Μένα;...

ΑΦΗΓΗΤΗΣ

Ο Γέροντας ακίνητος
στη μέση τ' Ουρανού
αποσπασμένος είχε μείνει
από τη σάρκα...
...και...
ξάφνου τ' άκρα
του κορμιού
χέρια και πόδια
πάνουν φωτιά
π' ύστερα απλώνει
στο κεφάλι...

Κι ήρθαν σκορπιοί που τυλιχτήκαν
στα μαλλιά του...
κι έγινε σφύριγμα από φίδι
η λαλιά του...

Κι ήρθε χαλάζι πυρωμένο
και μαστίζει
νεύρα και κύτταρα στο γέρικο
κορμί του...
κι ήρθε και χάραξε το Τέρας
τη μορφή του
με μια λεπίδα ωσάν ασπίδα
στο μέτωπό του και στα στήθια

του θνητού
για να του πνίξει
κάθε ελπίδα πως θα ζήσει...

ΔΙΑΒΟΛΟΣ

Άνθρωπε τούτο
είν' απλά ένα μου χάδι...
είν' ένα φίλημ' απ' τον Άρχοντα
του Άδην...
Πιστεύεις σε Μένα;

ΑΦΗΓΗΤΗΣ

Ο Δράκοντας απάντηση
δεν πήρε...
...ξάφνου ουρλιαχτά
από τα τριόβαθα
τ' Άλλου Κόσμου
αντίλαλο σκορπίσανε
στον κόσμο της γαλήνης...

Βλαστήμιες...
κι ασχήμιες φριχτές
που μοιάζαν με τουλίπες της φωτιάς
τυλίγαν το κορμί τ' άμοιρου Γέρου
π' ακίνητος
καιγόταν ζωντανός...

ΔΙΑΒΟΛΟΣ

Γη κι Ουρανός
μαζί με Σένα
στης αιώνιας πυράς
και της φθοράς
θα λιώσω το καμίνι...
Πιστεύεις σε μένα;

ΑΦΗΓΗΤΗΣ

Κι άφην' ο Γέρος να του καίει
το κορμί
κι ένιωθ' ο Γέρος την καρδιά
να σταματάει...
κι ενώ πιστεύει πως η σάρκα
αργοσβήνει
στο πυρωμένο το καμίνι
τ' αρχέκακου Εωσφόρου...
Ξάφνου γυρίζει
με τα μάτια της Ψυχής...
και αντικρίζει
ένα κορμί γιομάτο σφρίγος...

Ήταν ο ίδιος!!!
Όπως πάντοτε...Μεγάλος...
Στο διχασμένο του εαυτό
είχε πεθάνει το Κακό
πούταν ο Ένας...
...και ζούσε ο Άλλος...

Κι είχε το σώμα
την αιώνια Ψυχή
που δε μπορούσε το Κακό
να καταστρέψει
γιατί ο Γέρος, στη Ψυχη
είχε πιστέψει...

Κι ήρθαν και σβήσαν τ' ουρλιαχτά
κι η καταγίδα
κι ήρθε κι αργόπαψε το πύρινο
χαλάζι...
Σκορποί και φίδια
ζουλωχτήκαν
στη νεφέλη και καθήκαν...

Κι είδ' η Ψυχή Εφτά Λυχνίες
αναμμένες ...
κι ακούει φωνή πανώρια
απ' τ' Ουρανού τα βύθεια...
«Εγώ ειμί το Α και το Ω,
ο Πρώτος και ο Έσχατος...
και η Αλήθεια...»

...Κι είδε ανάμεσα στις Εφτά Λυχνίες
τ' Άγιου του Τόπου...
...Έναν... Όμοιον... με Υιό Ανθρώπου...
με ποδήρη χιτώνα ντυμένο
και περιζωσμένο
με ζώνη χρυσή
σιμά στα στήθεια.

Κι είχε κατάσπρη τη κεφαλή...
σα χιόνι... σα, λευκό μαλλί...
και τα μάτια του...
σα φλόγα πυρός...
... και τα πόδια του
όμοια με χαλκολίβανο
πυρωμένο σε καμίνι...

Κι είχε στο δεξί του χέρι
Εφτά Αστέρια...
κι έβγαιν' απ' το στόμα του
δίστομη ρομφαία...
κι έλαμπ' η όψη του, σαν Ήλιος...

Κι ακούει φωνή σα σάλπιγγα
της Άλλης Παρουσίας
και σκίρτησε της Γνώσης
η Ψυχή...
«Εγώ Ειμί το Τέλος... κι η Αρχή...»

ΨΥΧΗ

Ο Κύριός μου... και ο Θεός μου...
Συ είσαι η Αλήθεια
όλου του Κόσμου...

ΑΦΗΓΗΤΗΣ

Κι είδε του Γέρου η Ψυχή
πως ήταν Φως
κι έπαιρνε Φως
από το Φως του Ζωοδότη...

Κι είδ' η Ψυχή πως η Ζωή
είν' η Ζωή Του
και πως το Σύμπαν αναβλύζει
απ' τη Πηγή Του...

Κι ήταν το Σύμπαν σαν καθρέπτης
φωτεινός...
που πουθενά, πάγω και κάτω
δεν τελειώνει...
γιατί Αυτός δεν έχει τέλος και αρχή...

Και η Ψυχή
καθώς το βλέμμα της γυρνά
μπρός στον καθρέφτη
που το Σύμπαν καθρεφτίζει
το είδωλό της αντικρίζει...

Ήταν ο καθρέφτης ο Σκοπός...
πούπαιρνε το είδωλο το Φως...

ΤΕΛΟΣ

Έτος 1964

ΑΝ...

Αν σπάσεις τα κρικιά
που σε δεσμεύουνε
στο χώμα της φθοράς
του κόσμου τούτου...

...και πάψουν στες Ιδέες
να θεριεύουνε
κυνήγια μωροδόξας
κι' άθλιου πλούτου...

Αν καταφέρεις με τη Σκέψη σου
κι ανέβεις...
κι από ψηλά όλη τη Γη
την Αγαπάς!!!

Τότε παιδί μου
θάχεις μάθει τι γυρεύεις...
Από Πού έρχεσαι...
Ποιος είσαι...
και Πού πας!..

Έτος 1960

ΠΟΥ ΠΑΣ ΠΑΙΔΙ ;

Πού πας νειοβλάσταρο παιδί
κι ανοίγεις τα φτερά σου
στο ξέφρενο
ταξίδι της Ζωής;

Πού πας;
κι απ' την ανείπωτη χαρά σου
τα δόκανα μπροστά σου
να δεις
δε μπορείς;

Πού πάς παιδί, πού στο άνοιγμα
τρελών ματιών της νειότητας
σου φαίνεται
πως λάμπει η Οικουμένη;

Πού πας;
καρπέ μιας Ανθρωπότητας
που θα σ' αρπάξει
απ' την ψυχή
ό,τι σου μένει;

Πού πας παιδί, με πλάνο βλέμμα
μέσ' της Ζωής τ' άγριο το ψέμμα;

Έχεις τη δύναμη να πνίξεις τη φωνή
πούχει η σειρήνα η Ηδονή;
... και μέσ' στη σάρκα σου
στραγγίζει την απόλαυση
για να σου φαίνεται Παράδεισος
η Κόλαση;

Πού πας παιδί, τις νύχτες σου
στα στέκια τα κακόφημα;
Μορφίνες και βελόνια
θα γένουνε κανόνια...

ν' ανατινάξουν την ψυχή
πούχει πιστέψει
πως είναι κόσμος μαγικός
οι παραισθήσεις...
και ο τεκές
είναι για σένα
η μόνη λύσις;

Πού πας παιδί κι αλάργεψες
από της Μάνας τη λαλιά;
...κι εργένης τώρα

μ' «άγνωστους τύπους» συντροφιά
γερμένος σε «ντροπής φιλιά»
παράδωσεις
το πνεύμα σου τ' αστραφτερό
στην κατηφόρα;

Κλείσε τα μάτια σου παιδί...
... κι άνοιχτα πάλι...
και γύρνα πίσω σου
σε κάποιο ακρογιάλι...
στο οπιτικό μιας γειτονιάς
σε μια φαμίλια...
που κάποια χείλια
μέσ' απ' το γέλιο σου γελούν
και κάποια μάτια
στον πυρετό σου ξαγρυπνούν...
Νάξερεις ... πόσο σ' αγαπούν
... αυτά τα μάτια!!!

Πού πας παιδί, χωρίς σκοπό
στ' άθλιου κόσμου την αλάνα;
Πού πάς παιδί, μακριά απ' τη Μάνα;

Ξεχνάς τη φύτρα
της ζωής;
την οδηγήτρα
αυτής της Γης;

Άκου παιδί, αν θες να βρεις...
Αγάπης Γης...

Αν θες βλαστάρι μη σε κόψει
ο εχθρός σου
μείνε παιδί στο σπιτικό σου!...

Κι ο κόσμος όταν θα μεστώσεις
κι αντρειωθείς
να θυμηθείς
θάνατι δικός σου
θα σ' ανήκει
κι όλ' η ζωή σου
Θάνατι μια νίκη!...

Έτος 1958

Η Συμφωνία των Πρεσπών

Στις 17 Ιουνίου του 2018, νωρίς το πρωί, πληροφορήθηκα για το κλείσιμο της “Συμφωνίας των Πρεσπών”. Η σκέψη μου έτρεξε στην ψυχή του Μεγάλου Βασιλιά της Μακεδονίας του Αλέξανδρου. Κατέβηκα από το κρεβάτι μου, κάθισα με τις πιτζάμες μου στο τραπέζι με τα βιβλία μου και έγραψα αγανκτισμένος το ακόλουθο ποίημα με οδηγό την ίδια την ψυχή μου.

ΕΥΨΙΝΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕ!

Επαναστατικό Τραγούδι

Εύψινα Αλέξανδρε, χτυπούν την Ιστορία!...

Εύψινα Αλέξανδρε, ουρλιάζουν τα θηρία!...

Εσένα που κατέκτησες όλη την Ανθρωπότητα,
όρνια και γύπες της ντροπής σου κλέβουν την ταυτότητα!

Εύψινα Αλέξανδρε, άρπα ξανά τη δάδα,
στρέψε το φως τ’ Απόλλωνα, στην προδομένη Ελλάδα!...

Φώτισε αντρειωμένε μου τη Βίβλο των αιώνων,
ότι ανήκεις στη γενιά Ελλήνων Μακεδόνων!...

Εύψινα Αλέξανδρε!... Εύψινα Αλέξανδρε!...προδότες με μανία
κλέψαν του Βουκεφάλα σου της δόξας τα ννία
και τα ’στρεψαν σε ξένη γης χωρίς ντροπή καμμία!...

Εύψινα Αλέξανδρε!... Εύψινα Αλέξανδρε!...
Εύψινα λιοντάρι απ’ τη σιγή ν’ αντιλαλήσει όλη η Γη
Πως γη ’ναι μόνο μία, Ελλάς! Μακεδονία!

Ελλάς! Μακεδονία! Ελλάς! Μακεδονία!...
Εύψινα Αλέξανδρε!...

Έτος 2018

ΤΟ ΠΟΥΛΙ ΤΟΥ ΑΥΓΕΡΙΝΟΥ

Το ταξίδι της ψυχής της Ευρυδίκης στον Άλλο Κόσμο

Γράφτηκε την Άνοιξη του έτους 1996

Στίχοι/Μουσική: Παύλος Πισάνος

Ερμηνεία: Πέτρος Γαϊτάνος

Η ενορχήστρωση του εθνεγειακού τραγουδιού έγινε από τον Γιώργο Θεοδοσιάδη για τις ανάγκες της παραγωγής “Ορφεύς και Ευρυδίκη” η οποία αφορά στη σκηνή της Ευρυδίκης που πέθανε από το δάγκωμα του φιδιού και απομακρύνεται από τον αγαπημένο της Ορφέα με τη βάρκα του Χάροντα για τη χώρα του Άδη.

Γιατί, πουλί τ' Αυγερινού
Μόνο μ' αφήνεις;
Γιατί, αστέρι του Ουρανού
φεύγεις και σβήνεις;

Πού ταξιδεύει η ψυχή σου
πάρε με μαζί σου
πάρε με μαζί σου!

Βγάλε μιλιά πουλί της νειότης
πες μου αν υπάρχει αιωνιότης...
Πες μου πώς βλέπεις τη μορφή μου
Κι αν η σκιά σου είναι μαζί μου.

Πού ταξιδεύει η ψυχή σου
πάρε με μαζί σου
πάρε με μαζί σου!

Γιατί πουλί τ' Αυγερινού
Μόνο μ' αφήνεις;

Έτος 1996

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ

ΠΑΥΛΟΣ Κ. ΠΙΣΑΝΟΣ

Ο Παύλος Πισάνος γεννήθηκε στην Αθήνα στα δύσκολα χρόνια της Κατοχής.

Σε νεαρή ηλικία ίδρυσε τον Οργανισμό «PISSANOS» και ως ιδιοκτήτης διαφημιστικής εταιρείας και παραγωγός Ελληνικών και Διεθνών τηλεοπτικών προγραμμάτων έγινε ευρύτερα γνωστός στην Ελλάδα και σε πολλές χώρες του κόσμου.

Ως Συγγραφέας, έγραψε πολλά βιβλία και σενάρια, που μεταφράστηκαν σε πολλές γλώσσες, Αρχαιολογικά, Ιστορικά, Θεολογικά, Επιστημονικά, πολλά από τα οποία γύρισε σε ντοκιμαντέρ που προβλήθηκαν διεθνώς στην Τηλεόραση, στα Πανεπιστήμια, στα Εκπαιδευτικά Ιδρύματα και τα Σχολεία.

Η Ποιητική Συλλογή του Παύλου Πισάνου με τίτλο «Πάνω και Κάτω απ' το Χώμα» περιλαμβάνει ποιήματα τα οποία συνέγραψε ως ποιητής μέχρι την ηλικία των 20 ετών.

Ως Ζωγράφος και Γλύπτης, ο Παύλος Πισάνος εργάστηκε επαγγελματικά από την ηλικία των 15 ετών, κατ' αρχήν ως βοηθός σκηνογράφου δίπλα στον κορυφαίο σκηνογράφο Κλεόβουλο Κλώνη, σε συνέχεια με τον διακεκριμένο ζωγράφο Στέφανο Αλμαλιώτη σε πορτρέτα και αφίσες ηθοποιών του Ελληνικού Κινηματογράφου, ενώ παράλληλα εργάστηκε ως βοηθός αιογράφου στην εκκλησία του Προφήτη Ηλία Παγκρατίου, δίπλα στον εξάιτερο διδάσκαλο Στέφανο Ασμάνη, για δύο ολόκληρα καλοκαίρια, στο τέλος της δεκαετίας του 1950.

Ως παρουσιαστής, για πολλά χρόνια στην Ελληνική Τηλεόραση παρουσίαζε την Φιλοσοφική εκπομπή «Απόκρυφη Αρμονία» και έλαβε μέρος σε Επιστημονικά Συνέδρια σε πολλές χώρες του κόσμου.

Ως παραγωγός και σκηνοθέτης συμμετείχε επιστημονικών ντοκιμαντέρ συμμετείχε στις διεθνείς συναντήσεις των Καννών από το 1988 έως το 2010, με αποτέλεσμα την ευρύτερη διασύνδεσή του με τους παραγωγούς και τους Τηλεοπτικούς Σταθμούς του κόσμου.

Μέρος από το συγγραφικό έργο του:

- Από τον Αριστοτέλη στον Hawking
- Οι Νόμοι του Σύμπαντος
- Μέγας Αλέξανδρος & Αριστοτέλης
- Η Μεγάλη Διαθήκη – Πολίτης Ανώνυμος
- Μετέωρα – Οι Βράχοι του Θεού
- Ο Παρθενών
- Τα Μνημεία της Ακρόπολης

Το έργο του Παύλου Πισάνου «Απ' τον Αριστοτέλη στον Hawking» κυκλοφόρησε σε πολλές χώρες του Δυτικού και Ανατολικού κόσμου, ως βιβλίο και ντοκιμαντέρ και προτάθηκε από 10 Καθηγητές Πανεπιστημίων και Ακαδημιών του κόσμου, για δεύτερη φορά, ως υποψήφιο για το Διεθνές βραβείο Templeton 2007.

Για το βιβλίο του «Οι Νόμοι του Σύμπαντος» προτάθηκε με Ακαδημαϊκή υποστήριξη για το βραβείο Νόμπελ 2011.

Το νέο βιβλίο του συγγραφέα με τίτλο «Καπετάν Νικόλας» αφορά στην Ιστορία του Ελληνικού Έθνους τους δύο τελευταίους αιώνες.

Στη Διεθνή Αμερικανική πλατφόρμα IMDB, ποιοτικής αξιολόγησης των κινηματογραφικών παραγωγών του κόσμου, το όνομα του Παύλου Πισάνου συγκεντρώνει για το μεγαλύτερο μέρος των παραγωγών του ποσοστό μεγαλύτερο του 85%, ενώ το όνομά του συγκαταλέγεται στα κορυφαία ονόματα των παραγωγών του κόσμου για τα έργα τέχνης και πολιτισμού που έχει πραγματοποιήσει μέχρι σήμερα.

Στόχος ζωής στο πνευματικό έργο του Παύλου Πισάνου, είναι η πραγματοποίηση της ιδέας της “HEPTAPOLIS”, για την οποία έχει τιμητικές διακρίσεις και μετάλλια από πολλά Πανεπιστήμια και Ιδρύματα της Ευρώπης, της Αμερικής και της Ασίας.

Το έτος 1984 ίδρυσε το Παγκόσμιο Πνευματικό Κέντρο «ΟΛΥΜΠΟΣ», στο οποίο είναι Πρόεδρος και συμμετέχουν Ακαδημαϊκοί, Καθηγητές, Ερευνητές και Τεχνοκράτες απο πολλές χώρες του κόσμου, που σήμερα συνεργάζονται για την πραγματοποίηση του μεγάλου σχεδίου υλοποίησης της “HEPTAPOLIS”.

Για την ιδέα, και την ηλεκτρονική 3D παρουσίαση της HEPTAPOLIS – Διεθνής Πράσινη Πόλις, ο Παύλος Πισάνος βραβεύθηκε από την Διεθνή Ένωση Ολυμπιάδων, από το Διεθνές Ίδρυμα Zhivkova, έλαβε από τον Κυβερνήτη του State of Tennessee, Bill Haslam, τον τίτλο του Colonel Aide de Camp της Πολιτείας του Τεννεσσί, έλαβε μετάλλιο από το Πανεπιστήμιο Roznan της Πολωνίας, χρήστηκε Τακτικό Μέλος του «Harmonia Universal» της Πορτογαλίας και έλαβε Χρυσό Μετάλλιο από την Αυτού Βασιλική Υψηλότητα Πρίγκηπα της Πορτογαλίας Dom Miguel de Braganca.

Χρήστηκε επίσης Ιππότης της Μάλτας, έλαβε Μετάλλιο από το Διεθνές Ίδρυμα Άλμπερτ Σβάϊτσερ, είναι ενεργό μέλος της Διεθνούς Ακαδημίας Κοινωνικών Επιστημών στη Φλόριδα των Η.Π.Α., του απενεμήθη το παράσημο του Τάγματος του Μαργαριταριού του Σουλτανικού Οίκου του Σούλου και του Βορείου Βόρνεο και αναγορεύθηκε, από τον Κυβερνήτη της Πολιτείας του Τεννεσσί των Η.Π.Α. το 2016, Πρεσβευτής Καλής Θελήσεως.

Τιμητικές διακρίσεις και μετάλλια για τη δημιουργία της “HEPTAPOLIS”, δόθηκαν επίσης στον Π. Πισάνο από το Πανεπιστήμιο του Gottingen και από πολλά άλλα Πανεπιστήμια και Ιδρύματα, της Ευρώπης, της Αμερικής και της Ασίας.